EDITORIAL

EDUARD RIERA - PRESIDENT

Aquest 2017, i per segon any consecutiu, la Junta hem hagut de passar per un procés d'aprenentatge. La marxa de l'Oriol s'ha fet notar, i hem hagut de distribuir-nos les tasques que se n'encarregava entre un equip amb una persona menys. Aprofitem per agrair a l'Oriol Montsant la feina feta com a president i la sembra de les llavors dels nous projectes que tirem endavant.
Així doncs, hem seguit amb els objectius que ens van dur a agafar el relleu a la Junta de l'AEG. L'Agrupació ha dut a terme les activitats que ja funcionen gairebé per sí soles gràcies a tota la gent implicada. Enguany, després de converses amb Mans Unides, s'ha decidit donar la Caminada Nocturna per acabada i començar una nova etapa col·laborant amb aquesta entitat d'una altra manera encara per decidir. L'Excursió Popular ha celebrat la 35a edició donant esmorzar, cosa que ha funcionat molt bé augmentant molt el nombre de participants.

Hem iniciat cursos d'escalada infantil per intentar oferir activitats dins l'AEG per aquesta franja d'edat. Seguim obrint tres dies a la setmana, vista la bona acollida, sobretot en l'ús del rocòdrom. Relacionat amb l'escalada i el fet que sigui olímpica a Tokio 2020, hem participat en l'organització del Granollers Climbing Festival. També hem realitzat un gran esforç per conservar les promocions per fer-se soci, tant la de portar socis nous i rebre un descompte, com la tarifa reduïda pels joves. Aquesta última juntament amb l'empenta que porta la nova secció Juvenil, han fet créixer el volum de gent jove que tenim a l'AEG. Finalment ha estat des dins d'aquesta secció d'on l'Alba Estapé, s'ha ofert per ocupar el càrrec de vicepresidenta, que aprovarem en Assemblea el 2018. A l'Assemblea hem aprovat els nous Estatuts de l'entitat amb els canvis requerits des del Consell Català de l'Esport per tal de complir la normativa actual.

Els tràmits per portar a judici la clàusula sòl de la hipoteca segueixen el seu curs, que com és d'esperar són lents. L'equip d'advocats que ens està portant veu el cas molt clar, però de moment encara no ha donat fruit. Ens hem adherit a la campanya Casa Nostra Casa Vostra signant el Manifest fent extensiva la proclama de #volemacollir en suport dels refugiats.
El 2017 serà recordat políticament pel referèndum de l'1 d'octubre, la desproporcionada acció policial, i els exilis i empresonaments posteriors. L'AEG ens mantindrem al marge de quina és la millor opció política pel nostre país, però rebutgem amb contundència la violència i defensem la llibertat d'expressió i pensament per davant de tot. El 2017 també hem volgut recordar en Jordi Icart i commemorar els 10 anys de la seva mort amb una sèrie d'actes organitzats des del GIEG al llarg de tot l'any.

A tot això hi hem d'afegir algun maldecap amb les subvencions de l'Ajuntament, que finalment hem pogut solucionar. Ha sigut un any molt intens, personalment a vegades massa, però ens n'hem sortit prou bé gràcies a l'equip de Junta i al suport dels incondicionals de l'AEG. Ara ja tot fa baixada.

PROMOCIÓ DE CAP D'ANY "ANEM A MITGES"

Per donar una bona entrada a l'any 2017, durant tot el mes de gener l'AEG presenta l'oferta següent.
A aquell soci que porti un nou inscrit se'ls aplicarà un descompte a la quota de soci d'aquest any del 50% a tots dos.
L'oferta no es pot acumular, només aplica a la quota de soci major i serà vigent fins al 31/1/17.

FE D'ERRADES

La fotografia de la portada de l'anterior número 216 del butlletí (pàgina 513), vam incloure per error la fotografia guardonada amb el 12è Premi en la categoria "Descens de Barrancs" corresponent a l'any 2017, de la que és autor en Marc Martínez Hidalgo de Granollers.
La fotografia "Un raig d'aigua" de Juan Carlos Godoy Bernardo, Premi de l'11è Concurs fotogràfic de l'AEG en la categoria Descens de Barrancs de l'any 2016, la publiquem en la portada del present butlletí número 217 (pàgina 557).

ASSAMBLEA ORDINÀRIA 2017

DOMÈNEC COLLADO

Divendres 3 de febrer es va celebrar a 2/4 de 10 del vespre l'Assemblea General Ordinària de l'AEG amb la participació de 29 socis.

Oriol Montsant com a president de l'entitat presentà l'informe de la presidència de l'any 2016, destacant aquest primer any de la nova junta com d'aprenentatge i continuïtat de les activitats que lideren les seccions i grups de l'entitat, l'ampliació dels dies d'obertura de l'AEG a dimarts, dimecres i dijous.

Es presentaren i s'aprovaren els comptes 2016 de l'AEG amb uns ingressos de 48.904,23 € i unes despeses de 45,254,37 €, foren nomenats els verificadors de comptes i s'aprovà el pressupost pel 2017 de 50.300 € mantenint les quotes dels socis.

A dalt: Assemblea, taula de presidència. A baix: Assistents a l'assemblea. FOTO: MAURE LUIS

L'assemblea aprovà els nous Estatuts de l'AEG a requeriment del Consell Català d'Esports per adaptar-los a normativa.

El president informà que per raons laborals -trasllat a l'estranger- es veu obligat a deixar la presidència, i agraeix el suport rebut. De la presidència se'n farà càrrec l'Eduard Riera, actual sotspresident.

Finalitzada l'assemblea es va cloure l'acte amb un petit refrigeri de coca i cava.

48è ACTE DE RENOVACIÓ DE LA FLAMA DE LA LLENGUA CATALANA A MONTSERRAT

JOSEP CASTELLS GIRONÈS

Com ja és habitual per aquestes dates, el passat 19 de febrer tingué lloc a Montserrat l'acte simbòlic de Renovació de la Flama, en la seva 48ena edició aquest any a càrrec del Centre Excursionista d'Olot.

La Flama arribà a Montserrat pels volts de les 10 del matí, acompanyada de senyeres, estelades, geganters, grallers i molta gent que li feia costat. Fou rebuda pel Pare Abat, Josep Maria Soler, a la plaça davant la basílica. L'acompanyaven Jordi Mir, coordinador dels actes de la Renovació, Ramon Regí, president del Centre Excursionista d'Olot, Jordi Merino, president de la FEEC i Josep Berga, tinent d'alcalde de l'Ajuntament d'Olot.
Després de la missa conventual i ja a l'atri del monestir, tingué lloc l'acte simbòlic de la Renovació de la Flama. Jordi Mir digué: "Venim per 48ena vegada a Montserrat a renovar el compromís del món excursionista amb la llengua catalana. Mirant enrere podem fer un balanç positiu del camí recorregut, per la tasca feta de defensa i reivindicació de la nostra llengua. Enguany ha estat el Centre Excursionista d'Olot qui ha pres el relleu en l'organització d'aquest acte. També la FEEC hi ha estat des del primer dia, aleshores com a Federació Catalana de Muntanyisme, i avui ens acompanya un cop més el seu president, Jordi Merino, que dona les gràcies als assistents, al CE d'Olot i a la Comunitat de monjos de Montserrat per haver-nos acollit un any més a aquest acte d'afirmació de l'Excursionisme. Avui també ens acompanya la Unió de Federacions Esportives de Catalunya, UFEC, representada pel seu president Gerard Esteva. Aquesta entitat de coordinació entre federacions esportives federades es creà l'any 1933 i fou presidida per Pompeu Fabra, que és el referent precisament de l'acte d'avui, suprimida durant el franquisme i recuperada per la Generalitat per mandat estatutari".
Seguidament prengué la paraula el Pare Abat Josep Maria Soler: "Sigueu benvinguts a Montserrat, un cop més per portar la Flama de la Llengua Catalana als peus de la Moreneta. Per difondre-la, per defensar-la i protegir-la especialment en el moment històric

Acte renovació de la flama. FOTO: JOSEP CASTELLS

Assistents a l'acte de renovació de la flama. FOTO: JOSEP CASTELLS

transcendent que viu el nostre país. Perquè protegir la llengua és protegir la identitat del poble que la parla. Aquesta Flama és llum, testimoniatge i voluntat de ser, d'anar construint un poble unit que defensa els seus drets pacíficament, democràticament, amb joia i amb la mà estesa a tots els altres pobles, com ahir es va veure en la manifestació de Barcelona en favor dels refugiats. Ara aquesta Flama posada a l'atri representa la joia i les inquietuds de tots els que l'heu portada enguany i en les edicions anteriors, perquè la Moreneta vetlli pel manteniment i difusió de la llengua catalana, i vetlli també per l'encert en la gestió del moment històric que estem vivint com a Poble. En nom de la comunitat monàstica, acullo un any més i renovo el compromís de Montserrat a favor de la llengua i la cultura del nostre poble i de tots aquells pobles que pugen a Montserrat cercant consol i acolliment. Sigueu doncs benvinguts a Montserrat".

A continuació, a la sala d'Actes del monestir, la filòloga olotina Meius Ferrés feu una conferència sobre "El present i el futur del català davant dels reptes de la societat digital" on l'autora digué: "Avui per defensar la llengua catalana no ens podem quedar únicament amb les eines tradicionals sinó que tenim el repte de ser presents en la societat digital. Ens juguem el nostre futur a Internet, i hem de guanyar aquesta batalla.

L'any 2008 al País Basc, un taxista que em recollí a l'aeroport, i a qui vaig renyar perquè no sabia l'eusquera, em va contestar: "Mire, señora, ustedes los catalanes sólo teneis la lengua. Nosotros somos vascos, tenemos identidad propia y no necesitamos la lengua para nada. Ustedes en cambio sin la lengua no sois nada". Recordo que això aleshores m'impactà molt i encara em dura. En aquell moment el taxista tenia raó, nosaltres érem els pesats de la llengua. Ara però, amb el camí de reivindicació nacional que hem iniciat per esdevenir un poble lliure hi ha moltes altres coses a fer, tanmateix el català l'hem de continuar defensant, ja que no tindria sentit arribar a la llibertat de la nació sense que la llengua fos més viva que mai. Cal dir que aquesta defensa de la llengua catalana, a Internet la tenim molt bé ja que no topem amb els entrebancs i les limitacions que sempre posa l'estat espanyol. El català és la 8ena llengua més emprada a Internet, la 17ena de la Viquipèdia en articles, som la 26ena llengua en pàgines web. Així i tot actualment som en un canvi d'època radical pel que fa a tecnologia, anem cap a la societat del coneixement i aquest ha de ser lliure , això afectarà el català, ens hi juguem el futur.

La Viquipèdia en català és la primera del món en llengua no anglesa, la primera en articles de qualitat, és una enciclopèdia lliure equiparable a una estructura d'estat. Us animo a anar-hi i consultar-la. Hem de ser presents a Netflix, ja sabeu que el jovent no mira la televisió, sinó que miren altres formats, el català hi és present però encara poqueta cosa, i en molts àmbits encara no hi som. Una cosa que tenim bona és que som multilingües, i no tots els pobles ho són. L'exconseller Tresserres em va dir en una ocasió: "Al nostre país no tenim monolingües únics, això ens fa forts i flexibles davant

els reptes de la globalització, som catalans per elecció no per obligació". Hem d'aconseguir que en tots aquests nous formats el català hi sigui present. Cada vegada la imatge té més pes en els nous formats, podem posar-nos-hi o lamentar-nos-en. A Internet hi ha molts materials traduïbles al català. Una gent que fa molta feina en aquest sentit és la Plataforma per la Llengua. Han creat una aplicació que inclou 1.500.000 comerços en la qual es poden fer rànquings per valorar la qualitat de l'atenció en català, aquesta classificació anirà a tot arreu i la faran voltar, ja que en la societat del coneixement hi tenim opinió.
La nostra fortalesa és que som un poble organitzat i coordinat que va cap a un objectiu comú i això ens empodera. Google ho té tot traduït al català, i ho han fet ells, perquè han vist que hi havia mercat. Recentment han creat una aplicació nova que és una meravella. Aquesta aplicació detecta la llengua d'un cartell i el tradueix al català mantenint-ne el format. Per tant allò que ens deien fa uns anys, que caldria entendre'ns en anglès que és la llengua universal, doncs no, resulta que gràcies a la tecnologia podrem mantenir una reunió virtual amb una persona de l'altra punta del món parlant en català. La tecnologia afavoreix la nostra llengua, però hem de ser-hi.
En l'àmbit de la traducció, també en el reconeixement de veu, cal invertir-hi perquè ens hi va el futur de la llengua catalana, i no podem perdre aquesta batalla. Amazon ha desenvolupat Alexa, que és un assistent personal capaç d'interactuar de veu, donar informació a temps real, controlar dispositius intel·ligents usant la domòtica, encara no parla en català però tenim el repte d'aconseguir que hi sigui. Per saber quin es el nivell d'ús del català a les xarxes tenim WICCAC, que és un baròmetre amb dades mensuals sobre l'ús del català a Internet. Hi trobem dades com que en deu anys hem passat del 50% del 2006 al 65% del 2016. Que l'ús del català és del 100% a les Universitats, del 86% a l'església, del 76% al cinema, del 64% a l'alimentació, del 46% en missatgeria i transport, del 16% en perfumeria i cosmètica, del 14% en electrodomèstics i fotografia, del 4,8% a l'automòbil i motocicletes. A poc a poc anem avançant. Els webs més utilitzats en català són Google, Youtube, Facebook i Twitter. Però Linkedin encara no, i ens estem movent en aquest sentit perquè això és el futur. Per exemple, jo que em moc molt en aquest àmbit, l'acte d'avui que fa 48 anys que es fa el desconeixia completament, ens cal més presència a la xarxa. Avui procuro que piulant i penjant fotos el meu entorn ho conegui.
Actualment el coneixement del català es considera un dret, però quan tinguem estat propi passarà a ser un deure, això serà un gran salt qualitatiu per al coneixement del català i es notarà molt en la vida quotidiana. Per exemple, així com ara quan operem en un caixer automàtic no ens posa el català per defecte sinó que l'hem de demanar, aleshores serà la llengua preeminent. Cada vegada anem més a ser una societat multilingüe i en molts àmbits, també a Internet, i haurem de triar contínuament quina llengua volem. Per això ens cal altaveus, perquè l'opció del català sigui present arreu. Així quan comprem un mòbil, un ordinador o un programari, exigim-lo en català. Si no hi és queixem-nos, fem un tuit explicant-ho, és com una queixa pública que té molt ressò a les empreses i sovint es mostren receptives a la demanda. Tenim empenta, tenim gent preparada i amb talent, necessitem complicitats entre la societat i el govern, hem de ser els millors i explicar-nos al món. Si fem tot això, tenim futur i som imparables".

Per acabar Ramon Regí, president del CE d'Olot posà cloenda als actes de la Renovació de la Flama 2017, i passà el relleu en l'organització al Centre Excursionista de Sant Feliu de Codines que farà la propera edició, i a l'espera d'aquí dos anys del 50è aniversari de la Renovació de la Flama, en la commemoració del qual ja treballa la FEEC, segons va anunciar el seu president.

CURS D'ESCALADA INFANTIL 2017

Des del mes de febrer fins al mes de juny l'AEG oferirà un curs d'iniciació a l'escalada per infants entre 7-11 anys. Les sessions es faran els dimarts de 17:00 a 18:30, amb ràtio de 2 a 8 (1 monitor i 1 monitor en pràctiques per a 8 alumnes).

El nombre de participants serà de 8 per bloc horari.
El preu mensual serà de 40€ pels no socis i 30€ pels socis, per alumne.

12è CURS D'ESQUÍ DE MUNTANYA

El dia 22 de febrer va començar el 12è curs d'iniciació a l'esquí de muntanya, que va finalitzar el 15 de març 2017.

CURS D'ALPINISME NIVELL 2

Entre el 22 de març i el 5 d'abril es va celebrar el curs d'alpinisme nivell 2, que vol dir escalar a l'alta muntanya. L'alçada, els ambients severs i els terrenys precaris són condicions habituals en la pràctica de l'alpinisme, amb l'objectiu principal de dotar a l'alumne dels coneixements i de les capacitats que el permetin progressar amb seguretat a l'hora de fer ascensions d'alta muntanya de dificultat mitjana i de forma autònoma, i també de facilitar el coneixement del material de roca, neu i glaç, i de l'equip d'alpinisme, de progressar amb seguretat per terreny de roca i neu, d'assolir confiança en la progressió per terreny de roca i neu de dificultat mitjana, de l'habilitat en una segura col·locació dels ancoratges per ràpels en roca i neu, i del coneixement del terreny de l'alta muntanya i valoració de riscos.

Al curs poden accedir persones majors de 18 anys, amb un nombre de cursetistes màxim de 16 places.

PROGRAMA

22 de març
PRESENTACIÓ DEL CURS.
Presentació. Objectius i logística del curs.
CLASSE TEÒRICA.
Material i equip per l'alpinisme.

25 i 26 de març
SORTIDA PRÀCTICA.
Dia 25 a Céllecs i el dia 26 a Vallter.

29 de març
CLASSE TEÒRICA.
Seguretat en l'alta muntanya.

1 i 2 d'abril
SORTIDA PRÀCTICA.
A concretar (segons condicions).

5 d'abril
CLOENDA del CURS.
Lliurament de Diplomes.

La presentació, sessions teòriques i cloenda tindran lloc a la seu de l'entitat a les 20h, amb en Salvador Aràbia com a director del curs, i instructors membres de l'Escola Catalana d'Alta Muntanya–ECAM.

Programa "Dona i esport": es retornarà el 20% de la inscripció a aquelles dones amb carnet federatiu anual de la FEEC i que omplin correctament la documentació.

CURS DE BARRANCS

Entre el 22 de març i el 5 d'abril es va celebrar el curs de Descens de Barrancs i engorjats a la seu de l'AEG.

JOAN CASTELLSAGUÉ I PLANAS, CIUTADÀ EXEMPLAR

VADOR ESTANY I BASSA

"Més lluny, sempre molt més lluny,
més lluny del demà que ara ja s'acosta.
I quan creieu que arribeu, sapigueu trobar noves sendes" (Fragment de l'adaptació cantada d'Ítaca, de Lluís Llach i Grande).

Celebro que a la benvolguda Agrupació Excursionista de Granollers li hagi abellit de commemorar el primer aniversari del decés d'en Joan Castellsagué i Planas. I agraeixo que m'hagi ofert de participar-hi per haver-lo tingut com a company, amic i primer Cap de l'Agrupament Escolta Sant Esteve de Granollers. La pregona atracció per la natura junt amb els seus dots d'organitzador servicial, eficient i afable foren els principals valors que abocà a l'excursionisme i a l'escoltisme de la capital del Vallès Oriental on nasqué i s'establí.

Per les seves experiències joveníveles de treballador a la ruralia, de sortós intendent a l'exèrcit i, precisament, per les seves entusiàstiques accions a l'AEG -en fou secretari- pogué aportar al nostre moviment educatiu no sols un munt de coneixements tècnics, geogràfics o toponímics, ans també l'arreladíssim i transcendent amor a la terra en tots sentits.

En Joan estudià administració a l'Escola Municipal de Treball granollerina, però no tingué mai l'ocasió de seguir cap mena de carrera acadèmica. Així doncs, és admirable que sent fill d'una modesta família pagesa, comerciant o assalariada -segons els temps- esdevingués un home força autodidacte i polifacètic. Així ho palesa la seva implicació en diverses entitats culturals de caire popular, sovint formatives per al jovent, durant el fosc i llarg desert de la dictadura.
La seva personalitat oberta, comunicativa, engrescada i engrescadora era a l'abast de tothom. En la seva autobiografia diu: "Vaig anar relacionant-me amb persones excursionistes, sardanistes, aficionats al teatre i creients catòlics amb qui participava en les seves activitats i m'hi sentia molt identificat amb afecte".

Joan Castellsagué l'any 1962 després de col·locar el cartell de la font pomereta, acompanyat entre d'altres de Jaume Riera, Francesc Vivet, Anna-Maria Palé i Lluís Bellavista. FOTO: ARXIU AEG- JAUME RIERA

A la colla sardanista "Aires del Vallès" conegué la Trini Piqué i Estruch qui esdevingué la seva esposa des del dos de maig de 1951, el seu suport indispensable, mare extraordinària i mestressa que acollia tothom. En una feixuga època encarcarada i dogmàtica tant a nivell religiós com sociopolític, el cristianisme d'ambdós era autèntic, coherent, avançat. D'idees i praxis comunes a tot humanitarisme, ple de bonesa, esforç, donació i ètica, que saberen encomanar ben bé a la seva descendència.

L'última vegada que el vaig veure fou a la placeta del carrer de Sant Josep. Hi era amb sa minyona, no gaires mesos abans del seu traspàs. La trobada va ser breu però suficient per a saludar-nos. Ignoro fins a quin punt em reconeixia. Però els mots atents i el somriure franc que em regalava em romandran per sempre. Com ens han pervingut els dos grans lledoners esplendorosos que allí ens acompanyaven.

Granollers del Vallès, juliol de 2017

DONACIÓ DE FOTOGRAFIES DEL SOCI JOSEP RIERA I ROVIRA A L'ARXIU

La sòcia Lola Riera i Clapes ha fet donació en nom propi i de la seva família, d'una part important del fons fotogràfic personal del seu pare, en Josep Riera i Rovira, a l'Arxiu de l'Agrupació.

En Josep Riera va formar part de la secció d'esquí de l'Agrupació des de principis dels anys 40, en que va començar a reiniciar l'activitat d'esquí de pista, en una època plena de dificultats i penúries. Ell en va ser secretari de la secció d'esquí durant molts anys, i també molt afeccionat a la fotografia; d'aquí la importància d'aquesta donació que aporta informació gràfica fins a finals dels 70. També aporta altres activitats relacionades amb l'excursionisme, càmping, viatges, etc.

L'Agrupació agraeix aquesta aportació tant important per la història de l'entitat.

EN DEFENSA DEL DRET A DECIDIR

Després dels esdeveniments que s'han anat desencadenant els últims dies a Catalunya, l'Agrupació Excursionista de Granollers manifesta el seu compromís amb els valors democràtics del dret a decidir i rebuig a l'abús que està patint el nostre país per part del l'Estat Espanyol.

Segons l'Assemblea Extraordinària de 25 de juny de 2014, l'AEG es va adherir a la Plataforma pel Dret a Decidir. Seguint amb el mandat d'aquella Assemblea l'AEG el passat 7 de setembre va ratificar el manifest "A Granollers votar és democràcia".

Així doncs l'AEG manifesta que:

- Dóna el suport a les institucions, entitats i col·lectius agredits per defensar els drets més fonamentals de la ciutadania.

- Anima a la mobilització en defensa dels drets democràtics com són la llibertat d'expressió, reunió i d'acció.

- Crida a la participació massiva el proper 1 d'octubre.

ELS REPTES DEL CANVI CLIMÀTIC

ALFONS GÀRCIA

El passat dia 13 de novembre de 2017, es va celebrar a Barcelona, el debat sobre els reptes del canvi climàtic.

Organitzat pel Cercle Financer de la Societat d'Amics del País, va tenir lloc un col·loqui titulat "La Quarta Revolució Industrial i el canvi climàtic" per abordar els reptes de l'escalfament global del planeta, amb la intervenció de la Sra. Sonia Castañeda, directora de la Fundació Biodiversitat del Ministeri d'Agricultura; el Sr. Ramon Folch, president de l'Estudi Ramon Folch i Associats, i el Sr. Martí Boada, professor de l'ICTA i de la Universitat Autònoma de Barcelona.

Sr. Folch, Sra. Castañeda, Sr. Isidre Fainé (President de la Fundació La Caixa), Sr. Martí Boada i Sr. Jaume Giró (Director General de l'entitat)

12È CONCURS FOTOGRÀFIC "LA MUNTANYA"

MAURE LUIS

Un any més, l'AEG va organitzar el Concurs Fotogràfic "La Muntanya", amb l'exposició de les millors fotografies presentades. L'acte tingué lloc el divendres 10 de febrer a la sala d'actes i exposicions de l'Agrupació plena de gom a gom.

Va ser inaugurada a les 8 del vespre pel President de l'AEG Eduard Riera, que va dirigir unes paraules al públic assistent. Van fer parlaments referents al concurs el president de la FEEC, Jordi Merino; el president de la FCE, Lluís Domingo; i l'alcalde de Granollers Josep Mayoral els quals van lliurar els trofeus i premis als guardonats. Tot seguit, en Maure Luís, secretari del concurs en representació de l'AEG, va fer lectura del veredicte, després d'agrair en nom de l'AEG la participació i l'excel·lent qualitat de les obres presentades manifestada pel jurat del concurs, que estava integrat per Pere Cornellas, Agustí Corominas, Toni Cumella, Pascual Moreno, Jordi Ribó i Maure Luis com a secretari. Al concurs es van presentar un total de 170 obres, de les quals en van ser seleccionades 71 per l'exposició, que es van distribuir de la següent manera: 36 al tema de "La Muntanya", 13 al tema d'"Espeleologia", 12 al tema de "Barrancs", i 10 al tema d'"Agrupació Excursionista Granollers.

Paral·lelament a l'exposició es va inaugurar també una exposició amb un recull de 24 fotografies de la caminada que organitza l'AEG conjuntament amb la Taula per a la Salut Mental Granollers per donar a conèixer aquest espai de reflexió i coordinació i promoure activitats de millora de salut mental.

L'acte va finalitzar amb un refrigeri de cava i coca per a tots els assistents. L'exposició va restar oberta fins el 28 d'abril.

Els guardonats en les diferents categories van ser els següents:

CATEGORIA "LA MUNTANYA":

- 1r. Primer: "Llums i textures" de Xavier Mata Moya, de Legorreta.
- 2n. Premi: "Seracs" de Javier Camacho Gimeno, de Pamplona.

CATEGORIA "ESPELEOLOGIA":

- 1r. Primer: "Galeria Freàtica" de Victor Ferrer Rico, de Corbera de Llobregat
- 2n. Premi: "Galeria del Ferroviario", de José Manuel Franco Corcoba - "Osco", de Toral de los Vados
- Menció Especial a l'obra "Perdut en la foscor", d'Albert Garrido Casòliva, de Berga.

CATEGORIA "DESCENS DE BARRANCS"

- 1r. Premi: "Degoteig", de Marc Martínez Hidalgo, de Granollers

CATEGORIA "AGRUPACIÓ EXCURSIONISTA DE GRANOLLERS":

- 1r. Premi: Tocant l'aigua" de Teresa Riera Pagès, de Granollers.

El president de l'AEG i les autoritats junt amb els guardonats en el concurs fotogràfic. Foto: Alba Luis

El president de l'AEG presentant l'acte. A la seva esquerra l'alcalde, Josep Mayoral, el president de la FEEC, Jordi Merino, i el president de la FCE, Lluís Domingo.
FOTO: ALBA LUIS

35A. EXCURSIÓ POPULAR DE GRANOLLERS

MAURE LUIS

El 2 d'abril es va celebrar la 35a edició de l'Excursió Popular de Granollers.

Un dia perfecte de primavera, clar, amb fresca a l'inici de la caminada (2/4 de 9 del matí) però a mesura que s'aixecava el dia, el sol ens escalfava i ens va fer treure els abrics que portàvem a l'hora de la sortida i ens convidà a gaudir d'un dia esplèndid després dels llargs dies d'hivern. Al llarg de la caminada vam poder contemplar els boscos, els camps llaurats i els conreus sembrats, verds i lluents.

Aturada per esmorzar. FOTO: MAURE LUIS

L'itinerari d'enguany ens porta pel sender de Petit Recorregut PR C-36 des de la Porxada en direcció al sud per la serra de Llevant per l'antic camí de Santa Quitèria per cal Junyent, Montserrat Montero, i abans d'arribar al camí de can Belitre, girem a l'esquerra per entrar al terme municipal de La Roca, per arribar a la vall de Valldoriolf. Continuem travessant la carretera i girem a l'esquerra cap a can Prat Vell i el bosc de can Prat, can Solei Vell. En aquesta cruïlla deixem el PR C-36 a mà dreta per baixar i dirigirnos a can Masferrer, can Marigó i la urbanització de can Colet on, desprès de travessar pel pont sobre el riu Mogent, anem cap a la font de la Salut, lloc on tenim previst esmorzar amb torrades, botifarra, begudes i fruita.
Un cop ben recuperats continuem pel vessant esquerra del Mogent mentre vèiem el castell de La Roca a la nostra dreta. En dirigim cap a la Bassa dels Ànecs, i passem per sota del pas de l'autopista C-60 de Granollers a Mataró; poc més endavant trobem el GR 97.1 que ens porta a la Granja Espluga i travessem l'AP-7 pel pont superior, i arribem al Turó de les Tres Puntes, on podem gaudir a l'est d'una bona vista

Preparant les botifarres. FOTO: MAURE LUIS

cap a La Roca, Cardedeu i al fons tota la serralada litoral, des del turó de Céllecs, el Corredor, Montnegre i el massís del Montseny.

Aquí deixem el GR 97.1 i girem a l'esquerra en direcció oest pel bosc de can Sora i la masia de can Sora, per arribar als Quaranta Pins i la Miranda d'en Puntes, des d'on podem gaudir de vistes de 360º descrites anteriorment, a les que afegirem de dreta a esquerra el pas del riu Congost al nord (entre el Montseny i Cingles de Bertí, els Cingles de Bertí, el Farell, Gallifa, Sant Llorenç del Munt, i al fons Montserrat. En primer pla, a l'oest, als nostres peus veiem Granollers.

Per tancar la caminada i arribar a la Porxada, baixem cap a la Torreta, passem per can Granota, parròquia del Jaire, la Torreta, travessem la Font Verda, i arribada final a la Porxada.

En total han estat 15,7 km que els prop de 300 inscrits hem pogut veure una part del vessant del llevant de Granollers i de les seves rodalies.
Amb aquesta ruta hem tancat l'itinerari 3 que va ser publicat en el Mapa-Guia Excursionista, quan juntament amb l'Editorial Alpina vam fer recollir 10 itineraris al voltant de Granollers. Aquests itineraris han estat recuperats per l'Agrupació Excursionista de Granollers (AEG) quan, l'any 1982, vam decidir crear i organitzar la 1a. Excursió Popular de Granollers.
Han estat 35 anys que hem vist l'evolució de la ciutat de Granollers i dels seus voltants, itineraris entre 12 i 16 km que tenen la intenció de fer arribar l'excursionisme als habitants de Granollers (petits i grans), per a que coneguin el seu voltant, per aprendre a reconèixer l'entorn natural i la història que ens és propera. Ara vista l'evolució, podem valorar i ser crítics i afalagadors en la nostra forma de tractar i tenir cura del nostre entorn natural.
L'organització a càrrec de l'Agrupació, va comptar amb la col·laboració de l'Editorial Alpina i de l'Ajuntament de Granollers.

DIADA SOCIAL

TERESA VENTURA

Enguany, a la Diada Social s'ha fet lliurament d'insígnies d'argent, com ja és habitual, però també s'ha pogut lliurar insígnies daurades, que no n'hi ha tots els anys. S'ha lliurat les d'argent a en Sergi Luís i Riera i a l'Oriol Llorens i Cladellas, que compleixen els 25 anys de socis, i les daurades a Josefa Vila Ninou i a Josep Bosch Alcalde, que en compleixen 50.

Diada social, assistents a l'acte. FOTO: MAURE LUIS

La Junta va decidir aquest any homenatjar amb la Placa d'Honor 2017 de l'Agrupació Excursionista de Granollers una persona de la casa, soci de molts anys i company de fatigues diverses: l'amic Carles Garcia, a qui va presentar Francesc Sánchez, vicepresident de la seva primera Junta.

Soci dels fundadors del SEDEG, expedicionari a Groenlàndia, els Andes, el Pamir, l'Himàlaia, el Kilimanjaro..., a banda de nombroses ascensions a muntanyes d'arreu, assidu dels Alps i l'Alt Pirineu ja sigui en crampons i piolet o en esquís de muntanya, monitor de cursos d'iniciació a l'alta muntanya i a l'esquí de muntanya, viatger infatigable, ... al qual un vespre de sopar de pa amb tomàquet van proposar-li que fos el nou president de l'AEG, i va acceptar. Suposem que devia ser amb aquell somriure tan seu, tan especial,

En Carles Garcia amb la placa d'honor, acompanyat de Teresa Riera, que recull l'insígnia en nom de Sergi Luis, i Josep Bosch Alcalde, ambdós insígnies d'argent. FOTO: MAURE LUIS

que de vegades penses: és que sí, oi? I sí, és que sí.

Això passava un cop aprovat el projecte d'ampliació/reforma del que quedava per arreglar del local social de l'AEG. El Jordi Icart havia preparat i treballat tots els àmbits del projecte, i al nou President, en Carles, li pertocava d'executar-lo, evidentment amb el suport i col·laboració absoluts del Jordi. Les circumstàncies però, van voler que les coses anessin d'una altra manera. Un malaurat accident en una cova ens va privar d'en Jordi, i en Carles va haver d'emprendre la tasca sense ell.

Potser vam ser uns quants que vam estar uns dies sense respirar, pensant: I ara què? Seguim? I sí, va ser que sí. En Carles no es va pas arrugar, així és que els altres tampoc. Es va fer la reforma, la seu de l'Agrupació Excursionista de Granollers es va convertir en un local íntegrament dedicat a les activitats pròpies de l'entitat, sense racons vells inassequibles o inutil·litzables, mentre l'Agrupació continuava amb la seva activitat habitual.

En Carles va encapçalar tres Juntes, que mal comptats vindrien a ser cap a dotze anys de presidir actes socials, assemblees, ... sense deixar pas de banda les seves ascensions, travessies hivernals, els cursos ni els viatges. I això conjuntament amb la burocràcia interna, local, institucional, entrevistes i negociacions amb autoritats, adaptacions i canvis legals, tant pel que fa referència al local com a la pròpia entitat de l'Agrupació Excursionista, ...

Finalment, la seva tasca de President ha tingut el relleu que calia. Persones joves juntament amb veterans de la casa, han constituït una nova Junta, mentre en Carles comença a preparar una nova etapa. D'aquí a un temps, encara no sap ben bé quan serà, emprendrà un viatge per tot el món. Durarà uns anys. Pujarà muntanyes, no en tenim cap dubte, coneixerà terres i gent noves, i quan torni li demanarem que ens ho expliqui tot. De moment però, i mentre no marxi, seguirem comptant amb ell per a les petites (i si convé, grans) coses de l'AEG.

Després de les paraules, felicitacions i fotos de rigor, van venir la coca i el cava, per celebrar-ho. Enhorabona i felicitats als homenatjats!

Diada social, en Carles Garcia amb la placa d'honor, junt amb els assistents a l'acte. FOTO: MAURE LUIS

17a PRIMAVERAL DE CINEMA DE MUNTANYA

JOAN MUNDET

Un any més, l'Agrupació ha organitzat la 17a primaveral de cinema de muntanya al Cercle Cultural de Granollers, durant el mes de maig.

El dimarts dia 16 de maig es projectà "Freedon under load" de Pavol Barabas (Eslovàquia) 2016. Aquest documental de 58 min ens donà a conèixer la generació de portadors més grans a l'Alt Tatra. Són els que cada dia escalen amb els subministraments fins els campaments base. Descobrirem per què han triat aquest mode de vida i per què són els últims mohicans al continent europeu. I potser esbrinem alguna cosa sobre la càrrega que portem nosaltres mateixos. Ha estat guardonada amb el Gran Premi de Muntanya 2016 i Premi FEEC a la millor Fotografia al Festival BBVA de Cinema de Muntanya de Torelló.

El dijous dia 18 de maig es va projectar "Camí de l'Everest" de J.Corbera, J.Parès, S.Coll, J.Pallarès i J.Mayol (Catalunya) 2016. Motivador documental de l'expedició de veterans de més de 60 anys pel Nepal fins el Camp Base de l'Everest.

El dimarts dia 23 de maig fou "La Liste" de Guido Perrini (Suïssa) 2016. On gaudírem de descensos extrems dels principals cims alpins. Durant la projecció l'autor ens presenta llegendes dels qui van fer els primers descensos i ens explica com en va aprendre de les seves experiències. La Liste traça la progressió del Freeriding des dels seus inicis, a més de mostrar com les llegendes actuals donen empenta a l'esport. Premi GRANDVALIRA al millor film d'Esports de Muntanya 2016 del Festival BBVA de cinema de muntanya de Torelló.

Finalment, el dijous dia 25 de maig es projectà Jurek de Pawel Wysoczanski (Polònia) 2015 - 73 min

Excel·lent retrat del gran Jurek, alpinista que va escalar vuit mils en 17 ocasions als anys 80. Premi BBVA al millor film de Muntanya 2016 i Premi BOREAL al millor Guió del Festival BBVA de cinema de muntanya de Torelló.

A dalt: Eduard Riera i el president del cinema de Torelló, presentant l'acte. A baix: els expedicionaris de "Camí a l'Everest", durant la presentació del documental. FOTOS: MAURE LUIS

IX CAMINADA NOCTURNA

MAURE LUIS

La IX Caminada Nocturna que organitzen l'AEG i Mans Unides del 2017 es va celebrar el divendres 2 de juny.

Van participar un centenar de persones que van sortir de la plaça de l'Església a 2/4 de 10 del vespre, i que van seguir la ruta preparada per l'AEG amb el recolzament d'un mapa a càrrec de l'editorial Alpina. La caminada va passar pel carrer Nou, Josep Umbert, l'antic camí de Sta. Quitèria i seguint la carena de Llevant pel camí de can Grau, passava el Parc de la Torreta. Després de travessar el carrer Costa Brava es va seguir pel camí de can Granota en direcció a la Miranda d'en Puntes i el bosc dels Quaranta Pins, seguint al Pla del Ramassar, per després de travessar el torrent del Ramassar, seguir al Parc del Ramassar i el parc del Puig de les Forques, baixant al Passeig de la Muntanya, carrer d'Agustí Vinyamata, la Porxada i final al parc del Congost.

A dalt: Caminada nocturna. A baix: caminada nocturna, control de pas. FOTOS: JOSEP TORRAS

Actuació musical al final de la caminada. FOTOS: JOSEP TORRAS

A l'arribada hi havia un ressopó amb un concert solidari a càrrec del grup musical folk "Tonàlics", integrat per Marçal Ramon, Quim Boix i Roger Cucurella. Per tancar l'acte es van sortejar diversos regals. La caminada va comptar amb la col·laboració de l'Ajuntament de Granollers, Editorial Alpina, FEEC, Arderiu, Cocalco, Forn Tres Torres, Licoreria Moreno, Hotel Ciutat de Granollers, Gràfic, Peixos Paquita, Apen, Gra, La Magrana Vallesana, i Gràfiques Bengar. Tot plegat va servir per obtenir recursos per finançar el projecte solidari de Mans Unides en benefici del Projecte d'ajuda als camperols de Mèxic.

TOT RECORDANT EN JORDI ICART

MAURE LUIS

El 9 de juny es va inaugurar a la sala d'actes i exposicions de l'AEG l'exposició "Passeig Fotogràfic pel desconegut món subterrani", dins dels actes que el Grup d'Investigacions Espeleològiques de Granollers (GIEG), junt amb l'AEG, va organitzar per recordar i fer homenatge a en Jordi Icart als 10 anys de la seva mort, quan feia espeleologia en un avenc a Perillós - Opul (Catalunya Nord).

L'exposició oberta al públic en general fins al 7 de juliol, estava complementada amb 3 projeccions espeleològiques: el 9 de juny "The cave connection", film premiat al Festival de Cinema de Muntanya de Torelló, el 15 de juny "Sistema Bargadera -571m.p., 20 anys d'exploracions", que recull els treballs per assolir els darrers anys la cavitat, en la que va

L'exposició de fotografies recollia 70 fotografies agrupades en 4 temes:

"JORDI ICART I EL GIEG"
Recull de 18 fotografies des de l'any 1967 fins al 2004 de la seva activitat a l'Agrupació i al GIEG, amb fotografies de les que era o bé autor o bé protagonista per un o altre motiu destacat (descobertes, expedicions, prospeccions, etc.).

"PASSEIG FOTOGRÀFIC DEL GIEG"
Recull de 24 fotografies d'activitat espeleològica que il·lustraven l'activitat del GIEG al llarg de la seva història.

"FOTOGRAFIES GUARDONADES EN EL CONCURS FOTOGRÀFIC DE L'AEG"
10 fotografies que han estat premiades.

"FOTOGRAFIA ESTEREOSCÒPICA"
Recull de 18 fotografies de l'espeleòleg i fotògraf Felix Alabart i Vila, en què s'exposaven 15 fotografies estereoscòpiques o 3D, que el seu autor realitzava amb aquesta tècnica fotogràfica inventada l'any 1860, realitzada amb objectius paral·lels que donen com a resultat dues imatges per visualitzar amb ulleres estereoscòpiques que donen la visió d'una fotografia amb relleu i profunditat.

treballar el GIEG, de major desnivell de Catalunya, situada a Escunhau (Val d'Aran), i finalment el 22 de juny "Història del GIEG, més de mig segle d'exploració, esport i diversió", documental que permet conèixer la importància de la secció d'espeleologia (GIEG), dins de l'AEG, i el paper dels socis que com en Jordi Icart van ser impulsors de l'espeleologia a Granollers i a Catalunya. La inauguració va ser a càrrec de l'Eduard Riera, president de l'AEG, Maria Castellví en nom del GIEG, i l'alcalde de Granollers, Josep Mayoral. L'exposició ha estat un treball de la secció GIEG i diversos socis de l'AEG, amb aportació de fotografies de l'arxiu fotogràfic de l'AEG, GIEG, i família d'en Jordi Icart, que ha donat suport i material d'en Jordi per a l'exposició.

A dalt: La família d'en Jordi Icart i els assistents a l'acte. A Baix: Tot recordant en Jordi Icart, en Toni Pueyo inaugura l'exposició fotogràfica. FOTOS: MAURE LUIS

CIRCUIT D'AVENTURA

ALBERT ESTAPÉ

Feia anys no col·laborava en el muntatge del circuit d'aventura de l'entitat. Aquest any diverses han estat les circumstàncies que m'han fet tornar-hi a participar. Arribat el dia, de bon matí, amb els companys, m'endinso dins l'edifici de l'entitat a l'espai on hi ha guardat el material, que feia anys no veia, corresponent als actes podríem dir "massius" o de certa envergadura en els que destaquen per la important

participació de gent de fora de l'entitat. La majoria d'ells resten quiets tot l'any a l'espera del seu dia, d'altres són més versàtils i tenen utilitat en diversos actes. Repassant amb la mirada veig de tot i fàcilment puc identificar a quina activitat pertany cada cosa. Avui, un any més, tot una colla de socis voluntaris venim a buscar un material voluminós per muntat com cada any el circuit d'aventura, que forma part d'uns dels actes de la festa major de la ciutat, el qual té també molt bona acollida per un públic bàsicament infantil.

A les 7 del matí carreguem gairebé tres furgonetes de material i una valuosa carpeta d'instruccions de muntatge dels elements o parts més tècniques. La curiositat em porta a xafardejar aquest dossier no costa massa identificar la lletra i dibuixos d'en Jordi Icart, el qual va idear aquest acte i en va ser capdavanter en la seva organització fins que malauradament ens va deixar. Això doncs amb cares més o menys despertes (en funció de l'activitat nocturna de cada un de nosaltres el dia anterior a la festa major) ens traslladem al parc de Ponent de la ciutat per descarregar-hi tot l'instrumental i equipament.

En Tomàs Segarra, hereu líder actual d'aquesta activitat, reparteix feines entre el col·lectiu dels presents, per sort molt d'ells amb experiència pel fet d'haver-ho fet ja altres anys. Amb eficiència i eficàcia va sorgint el circuit d'aventura amb el rocòdrom, els caiacs, la barca, la tirolina, etc., ...

Puntualment i coincidint amb l'acabament del muntatge ja es va formant la cua dels joves nois i noies que acompanyats dels pares i familiars esperen impacients l'obertura del circuit.

Així doncs, l'equip que posa i treu arnesos als visitants no té descans, la cua cal tallar-la al migdia i a la tarda en la tornada a l'activitat ja ens tornem a trobar una bona cua. Any rere any queda demostrat que aquest tipus d'activitat lúdic-esportiva té un gran atractiu pel públic i competeix amb un bon nivell amb les altres activitats simultànies de la festa Major de Granollers.

Acabem la jornada tots els voluntaris desmuntant i deixant el parc tal com l'hem trobat i "portant a dormir" per un any mes tot el material. Junts acabem amb un sopar a l'aire lliure davant l'entitat.

Fins a l'any vinent, si no hi heu participat mai en la seva organització, t'ho recomano.

Parc d'aventura. FOTO: XAVIER MOYA

28a. MATAGALLS-GRANOLLERS

TERESA VENTURA

Aquest any els organitzadors hem viscut la Matagalls d'una manera especial.

L'edició del 2016 va ser una mica "desgraciada", meteorològicament parlant. Les previsions venien anunciant pluges per tota la setmana, amb un cert èmfasi pel cap de setmana, des de quinze dies abans, i en aquestes condicions evidentment la inscripció va ser molt minsa.

Aquest any estàvem una mica a l'expectativa. Es repetirà la situació de pluges?

Només fa un parell d'anys que també vam tenir un cap de setmana passat per aigua, potser hi haurà gent que començarà a pensar que la pluja es va tornant habitual en aquestes dates, i no cal plantejar-se sortir a muntanya? Passaven els dies, i semblava que tothom esperava la darrera setmana per inscriure's, segurament devien estar pendents de la previsió del temps.

Finalment, la pluja va ser la gran absent de la caminada, tampoc va fer un fred esgarrifós, però va venir poca gent. No vam arribar als 500 participants. Això sí, s'ho van passar tots bé, tothom va arribar content, no hi va haver grans grups de marxadors esgotats que arribessin passada l'hora de finalització, ... en general va semblar que qui va venir sabia on i què anava a fer. El proper any, canvi de data: la Matagalls serà a partir d'ara, i fins que ens sembli escaient, el primer diumenge del mes d'octubre.

Fins l'any que ve doncs, i prepareuvos perquè la caminada arribarà molt aviat!

Arribada dels escombres de la Matagalls - Granollers a la seu de l'AEG. FOTO: MAURE LUÍS

LA SEGONA VIDA

JOSEP CASTELLS GIRONÈS

Amb aquest títol Josep Iglésies, el biògraf de mossèn Jaume Oliveras, es refereix a l'any 1917 en el que s'inicia aquesta segona etapa de la seva vida després de la desgràcia de l'any anterior ocorreguda al Pont de Mahoma a prop del cim de l'Aneto. Diu Iglésies "…Seria per tot el temps que fos mantingut en aquest món, la persona que es va salvar dels llamps de la Maladeta, i a qui li havia estat regalada una segona vida, anava a esdevenir el pelegrí que torna amb constància al lloc de la tragèdia com si visqués una vida robada."

"Tot i que fa anys que aquesta muntanya era la meva obsessió no fou fins l'agost de 1917 que m'hi pogué acostar..."

També sabem per Josep Iglésies que l'estiu de 1917 mossèn Oliveras realitza unes excursions al massís de les Tres Sorores, Ordesa, Añisclo i Mont Perdut, de les quals en fa el relat al Butlletí del Centre Excursionista de Catalunya núm. 279-280 d'abril -maig de 1918, amb el títol: Una Volta a l'Entorn del Mont Perdut.

És un text explicatiu i molt detallat, a estones divertit, d'aquella excursió. Hi descriu la geografia del massís, el relleu, noms i llegendes d'aquells paratges. S'entreté relatant de forma precisa horaris i detalls del viatge en automòbil, una novetat per l'època, de Barcelona fins el Pirineu. Sembla que aquest i altre material havia de servir per una guia de muntanya que feia temps que preparava i que volia enllestir.

Vegem alguns fragments del text amb el relat d'aquesta excursió al Mont Perdut. "Tot i que fa anys que aquesta muntanya era la meva obsessió no fou fins l'agost de 1917 que m'hi pogué acostar, i dic així, perquè tampoc aquest any poguérem

Núria, lliscant per la neu. FOTOS: FUNDACIÓ MAURÍ

Núria 1916. FOTO: FUNDACIÓ MAURÍ

assolir el cim. (…) Era el 5 d'agost festa de la Mare de Déu de les Neus que sortíem de Barcelona en l'automòbil del Dr. Arruga. Tots els meus companys tenien fama de menja-muntanyes, i jo anava mig arraulit entre ells. El Dr. Arruga fort i actiu, en J. Rigol destre en tots els esports, en S. Perdigó de forta musculatura, i l'A. Barrie que sobresortia com un gegant d'entre nosaltres. Tots s'havien menjat ja la muntanya sobre els mapes, i en parlaven com si tots els racons els fossin familiars. Gairebé m'acovardien, sols m'animava el pensar que en l'altre automòbil venien cinc companys , que no tenien més objectiu que jeure mandrosament a l'ombra tots els dies que fossin a la Vall d'Ordesa. I jo sempre em podia afegir a aquests últims. "

Tots s'havien menjat ja la muntanya sobre els mapes, i en parlaven com si tots els racons els fossin familiars.

L'automòbil va a bona marxa, Sant Feliu, Molins de Rei, Martorell, collada dels Brucs. A les vuit del matí paren a esmorzar a Cervera. A les nou sortien cap a Lleida, ben aviat la calor es fa sentir per la Plana d'Urgell. A dos quarts de dues arriben a Montsó, la vila de les Corts Catalanes, on paren a dinar. A quarts de cinc surten cap a Barbastro i comencen a veure la serra Pirinenca. Travessen el Grado i Torres de Castro on s'ajunten l'Esera i el Cinca, el primer ve de la Maladeta i l'altre de les Tres Sorores. Passen Ainsa, a quarts de nou són a Boltaña i finalment a dos quarts de deu arriben a Broto, final de trajecte i on faran nit.

Mossèn Oliveras comenta, "Ens havíem internat al cor del Pirineu, havíem fet més de tres- cents quilòmetres, ens mereixíem un bon descans, i sort n'hi hagué, ja que al cap de poc d'entrar a l'hostal va esclatar un temporal de llamps i trons que feu retrunyir tota la vall."

L'endemà havent descansat anaren plàcidament de Broto fins a Ordesa. On el que havia estat una simple cabana successives transformacions ben encertades, havien convertit en un confortable xalet-refugi. I del xalet estant podien contem-

1917 en plena travessia. FOTO: FUNDACIÓ MAURÍ

plar tots els atractius de la Vall, dels quals mossèn Oliveras en fa una detallada descripció, sense oblidar les sensacions que la seva contemplació genera en el visitant encuriosit.

Seguim el text del relat. " …Aquell vespre hi hagué una discussió acalorada. Calia sortir l'endemà cap el Mont Perdut. De la colla de cinc que érem n'hi havia dos que eren partidaris d'anar a fer nit a Góriz, i de bon matí enfilar cap el cim per tornar a dormir a la casa d'Ordesa. Els altres hi trobàvem l'inconvenient que per aquella ruta, la pujada al cim és més lletja i avorrida que hom es pugui imaginar. En canvi havíem llegit la crònica d'un francès que sortint de Góriz, havia donat la volta al Mont Perdut anant a dormir al refugi de Tucarroya, des d'on hi havia la vista més esplèndida de la gelera i el cim. Com que aquesta proposta resultava més atractiva per tothom, amb l'excepció dels guies que no la veien clara, obtingué la unanimitat. Sortim doncs a punta de dia, ben carregats de mantes i provisions per a dues jornades segures i una més d'eventual.(...) A les vuit arribem a la Pleta de Góriz, feia tres hores que havíem sortit d'Ordesa sens un moment de repòs, i amb molts precs aconseguírem que el Dr. Arruga, l'higienista de la colla, ens permetés esmorzar allà mateix."

A les vuit arribem a la Pleta de Góriz, feia tres hores que havíem sortit d'Ordesa sens un moment de repòs, i amb molts precs aconseguírem que el Dr. Arruga, l'higienista de la colla, ens permetés esmorzar allà mateix."

Després d'esmorzar continuen l'excursió, van cap el coll de Góriz sota la Torre del mateix nom. Travessen la fondalada per enfilar el replà sota la muralla. Es per aquest replà que suposen que podran fer la volta al Mont Perdut, en contra de l'opinió dels seus guies, que creuen que s'acabarà sobre la gorja d'Añisclo. No fou així per sort, tot i no ser aquell el camí que havia seguit el francès del qual els havien parlat. I poc a poc anaren voltant la muntanya, i el mur i el replà continuaren sempre. Mentrestant l'aire havia aixecat una nuvolada fosca que ho embolcallava tot i avançaven gairebé sense visibilitat. El vent empaita la boirada i la va dissolent, per llevant surt l'altiu pic d'Añisclo . Darrera aquest primer terme, en onades successives infinitat de cims i valls trencades, enquadrades al final pel Posets i les crestes desertes del Cotiella. Al nord s'obre tota l'ampla conca de Pineta, negra de vegetació, i blanca de neus i de cascades. L'espectacle no podia

ser més grandiós. Van contornejant la muralla fins a poder assolir el coll d'Añisclo, permetent-los veure les grans muralles que s'alcen a la seva esquerra. Tot és erm i desolat, més enllà la penya cau aplomada sobre l'abisme de Pineta. Al davant el que sembla una fita artificial esgrogueïda i decrèpita que deixen a la dreta, no ho saben, però es tracta de la Punta Celestí Passet. Allà se'ls acaba la graonada, a falta de cornisa van travessant enmig del talús que penja perillosament sobre l'estimball.

A l'esquerra s'obre el cercle gelat del Mont Perdut. Tot i semblar impracticables els murs i canals que te a ponent, no obstant poden enfilar-se. Però al nivell que són, les parets que aguanten la terrassa del Mont Perdut i la seva gelera les consideren massa dretes i perilloses com per poder-les escalar. No troben altra forma d'avançar que baixant a un petit graó ple de congestes. " Ens estimbàrem, doncs, literalment al petit planell on trobem una mica de font, hi férem parada per dinar i agafar forces. Eren les dues de la tarda, i de les nou que no havíem parat, passant angunies interminables, fina ara que ja veiem el final de la nostra ruta que com a molt podia estar dues hores lluny."

Per això fan més llarga la parada i fins les quatre no reprenen el camí. La muralla termenal de la gelera del Mont Perdut és de les més interessants i característiques, i aguanta tot el pes dels gels que van lliscant a forta pressió. Al centre tot és un mar de neu i d'esculls amb formes bigarrades que recorden animals fabulosos o monstres apocalíptics. Ben aviat arriben sota la bretxa del refugi de Tucarroya, però en mig hi ha el Llac Gelat, i cal fer volta ja que aquest és extens i allargassat. Així i tot són prop de les sis quan arriben al refugi de Tucarroya, que el Club Alpí Francès te construït per facilitar l'ascensió del Mont Perdut per aquesta vessant, i que està edificat sobre una osca de la cresta damunt una canal redreçada a nord i sud.

Tornem al relat original. "...Per la part sud, ja hem vist com s'hi pujava. Els que pugen per la canal nord, tenen prohibit de relliscar, o corren el risc de ser esmicolats un miler de metres als peus de la canal. (...) L'obra del refugi és de solida construcció, parets dretes i volta de canó. Les portes són de ferro i tot l'edifici és rejuntat de quitrà. Si la llar de foc és encesa deu persones hi poden dormir còmodament. Sobre l'edificació s'enlaira una gran roca, i allà hi ha una imatge de la Mare de Déu de Lourdes."

L'endemà la nuvolada cobria tota la muntanya i no sabien quan duraria aquella situació. Entorn del refugi no hi havia gaire espai per moure's, i no quedava prou llenya per la llar de foc. Passar un dia o dos en aquelles condicions esperant la millora del temps hauria estat un suplici, per tant convingueren de marxar tot seguit, per tenir tot el dia de coll si persistia el mal temps. Va costar més decidir per on es feia el camí de tornada. Tenint en compte que els guies no coneixien aquella vessant ni estaven acostumats a la gelera, un d'ells anava calçat amb espardenyes, el més aconsellable seria tornar per on havien vingut, i així arribar amb seguretat a la casa d'Ordesa. A més les emocions ja havien estat prou fortes com per arriscar-se novament per terrenys desconeguts, encara que fos renunciant a fer la volta sencera del Mont Perdut que deixaren per una altra ocasió. Desfent el mateix camí arribaven a l'entrada de fosc a la casa d'Ordesa sans i estalvis.

La crònica d'aquesta excursió que com hem dit anteriorment fou publicada al butlletí del CEC, te la particularitat que fou signada per mossèn Oliveras a la Guayra (Veneçuela) el 19 de desembre de 1917, quan ja havia partit cap a Missions.

Aquesta data es contradiu amb uns records de joventut que publicà anys després Josep M. Guilera a "Excursions pels Pirineus " (1959) on recorda una missa del Gall a Núria amb mossèn Jaume Oliveras, i que Guilera situa per Nadal de 1917, quan creiem que seria per Nadal de 1916.

Diu així la crònica de Guilera: "... Per Nadal de 1917, mossèn Jaume Oliveras, recentment traspassat, organitzà una missa del Gall a Núria que seria la primera en aquelles altures i solituds. Sota aquella figura muntanyenca de tant prestigi,

Tenint en compte que els guies no coneixien aquella vessant ni estaven acostumats a la gelera, un d'ells anava calçat amb espardenyes, el més aconsellable seria tornar per on havien vingut.

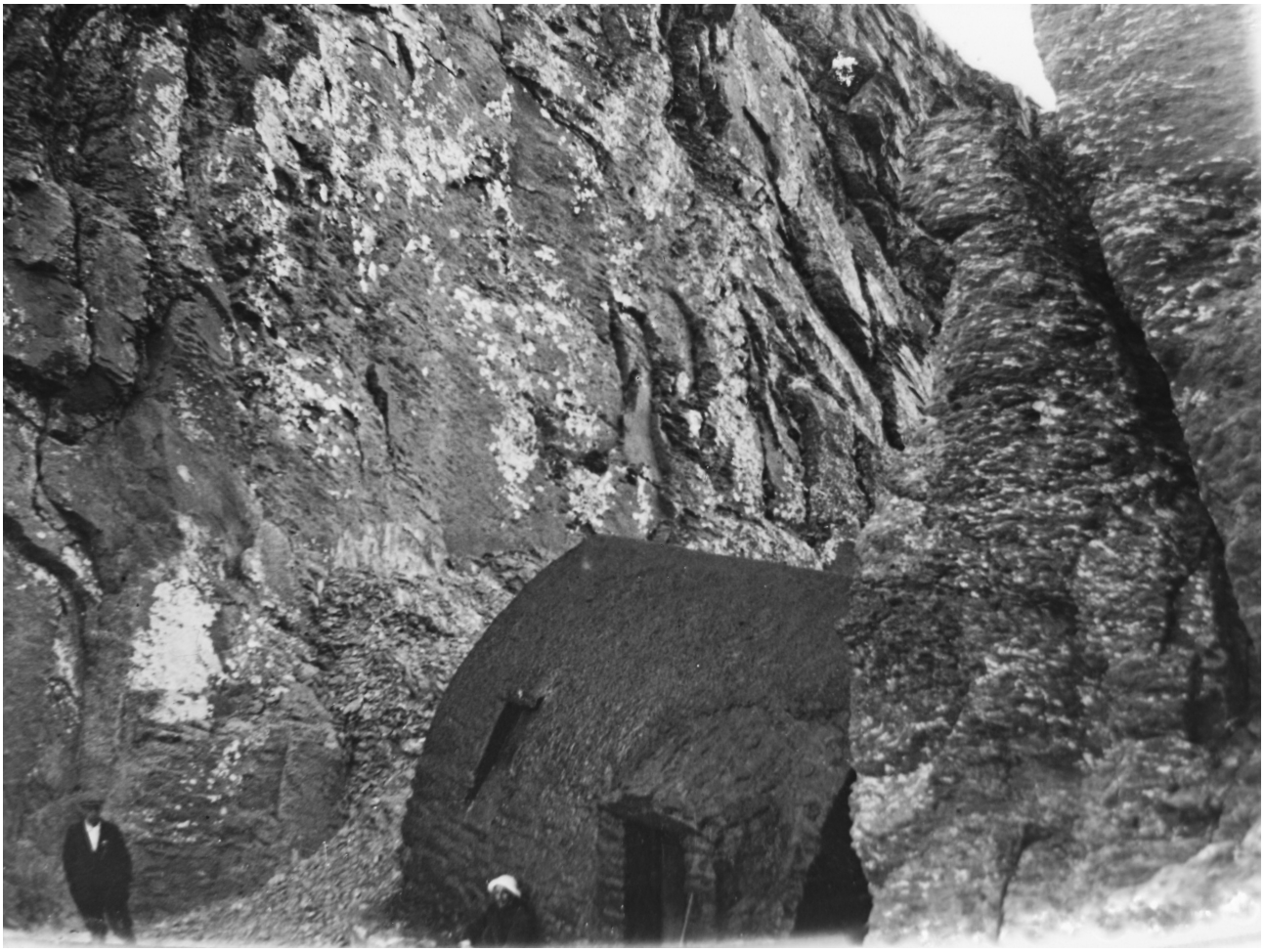

1917 Refugi Tocarroya.FOTOS: FUNDACIÓ MAURÍ

Enguany s'escau el 60è aniversari de la seva mort a Barcelona. També el centenari de la publicació de Llamps de la Maleïda, i el 140è aniversari del seu naixement a la Garriga, on hi ha dipositat, a la Fundació Maurí, el seu Fons Fotogràfic

ens reunirem una dotzena de socis del Centre, entre ells uns quants nois que faríem la nostra primera excursió d'hivern al Pirineu. Mossèn Oliveras havia obtingut prèviament l'autorització del bisbe de la Seu, i al final del viatge en tartana de Ripoll a Queralbs , visità el rector del poble que davant el permís episcopal li lliurà les claus del santuari. Aquella tarda férem el camí que tan bé coneixíem de l'estiu. Ja era hora foscant quan arribàrem a la creu d'en Riba i tinguérem la primera visió blanca de la vall. La missa del Gall se celebrà puntualment a mitjanit, en una església vasta i freda, dins la qual es perdia i tremolava el reduït grup que érem. Després cuitàrem a refer-nos i festejar el Nadal davant de la llar de foc, escoltant com mossèn Jaume explicava les seves excursions. L'endemà de matí el temps rúfol fa que desistim d'anar a Nou Creus com teníem previst i ens quedem a prop del santuari improvisant trineus mentre contemplem les evolucions de l'Antoni Barrie, l'únic esquiador del grup, i a la tarda baixem a Ribes. El tercer dia , abans de tornar a ciutat, pugem al Taga arrossegant un parell de luges que els forts pendents i la neu glaçada estigueren a punt de causar-nos algun accident."

Fins aquí les activitats i excursions de 1917 de mossèn Oliveras, però cal dir que si parlem d'efemèrides, aniversaris o commemoracions, enguany s'escau el 60è aniversari de la seva mort a Barcelona. També el centenari de la publicació de la primera edició dels Llamps de la Maleïda, i finalment el 140è aniversari del seu naixement a la Garriga. On també hi ha dipositat, a la Fundació Maurí, el seu Fons Fotogràfic, del qual algunes imatges il·lustren aquest text.

PIRINEU CENTRAL-VALL D´AIGÜES TORTES, 25 I 26 DE FEBRER DE 2017

JOAN MUNDET BELLAVISTA

Un cap de setmana fantàstic d'hivern dels que no s'obliden, per la magnífica i bellíssima vall d'Aigües Tortes. Fem el viatge en cotxe i parem a esmorzar al bar de Bellcaire, tal com fem sempre quan anem per aquell sector. Com és habitual, després d'esmorzar estenem el mapa sobre la taula per veure l'excursió ja decidida o, moltes vegades, per decidir en el bar mateix entre tots. Quina casualitat! En el bar ens trobem la Marta Estrada que va amb gent del CEC a pujar, amb esquís de muntanya, al cim del Montardo.

Tornem al coll i abans que la neu s´estovi massa pugem a l´Agulla del Portarró

Just al començament de la carretera que puja a Aigües Tortes ja hem d'estacionar la furgoneta del Paco perquè la pista està tancada i ja hi ha neu. L'aproximació des de baix és molt llarga però molt bonica (tot nevat, el riu amb força aigua, els cims majestuosos i nevats...). La ruta és llarga però tenim tot el dia per arribar al refugi de l'estany Llong. Al cap d´una estoneta ja ens calcem les raquetes, tots menys el Xavi, que va amb esquís de muntanya. Passem primer per l'estany Llebreta, que no està glaçat del tot, i per la bonica ermita romànica de Sant Nicolau, també situada en un racó preciós. Vistes fantàstiques de magnífics cims nevats, la majoria dels quals hem tingut la sort i el privilegi d´anar pujant durant la nostra ja llarga vida excursionista.

Ja cap al final de la tarda arribem a l´acollidor refugi de l'estany Llong, en el qual passem la nit.
Analitzem, bo i sopant, si demà anirem al Gran Tuc de Colomers o bé al Portarró d´Espot i el cims del Portarró i de l'Agulla del Portarró (horaris, condicions de la neu, etc.). També ho preguntem a l'eficient i competent guarda del refugi.

És de bon matí, bo i esmorzant en el refugi, quan decidim enfilar-nos cap al Portarró d´Espot per, després, acabar de pujar al cim del Portarró i també a l'Agulla de Portarró. Travessem l'estany Llong pel bell mig aprofitant que està glaçat i nevat i, tot seguit, uns quants tiren amunt per la torrentera, que és per on, de fet, va el camí d'estiu. Als altres, que ens hem quedat una mica enrere, ens sembla que també pujarem bé pel nostre costat esquerre, perquè la neu està en bones condicions per anar en grampons ja que encara no hi ha tocat el sol. Ens retrobem tots a prop del coll. Un dia i un paisatge fantàstics!. Un descans al coll per contemplar l´àmplia panoràmica que s'albira. La llista de cims seria molt llarga (Encantats, Subenuix, Morto, Peguera, Roc Negre, gran Tuc de Colomers, Contratx...). Pugem la fàcil però dreta pala fins al cim del Portarró d'Espot. Des de dalt completem i ampliem la panoràmica del coll amb un cel ben blau típic dels bons dies d´hivern a muntanya. Imponent!.

Després d´unes jornades com aquestes s'experimenta una sensació molt agradable quan es va baixant per aquests indrets tan bonics i espectaculars

El Xavi arriba a dalt amb els esquís a l'esquena. Déu n´hi do! Ha pujat més carregat però a l´hora de baixar ens farà pam i pipa a tots. Tornem al coll i abans que la neu s´estovi massa pugem a l´Agulla del Portarró. La neu ja és més tova i ens afanyem amb les raquetes fins que el pendent ens ho permet.
Acabem d´arribar al cim buscant el millor lloc per pujar amb neu. L'arribada a dalt és espectacular. Segueix el cel blau i el dia pletòric. A sota mateix l'estany Nere tapat de neu, el de Subenuix...Tornem al coll del Portarró on, a sobre d´unes roques, mengem una mica. Ni una mica d´aire a dalt dels cims. Als colls sempre i bufa ventet.

Quan acabem de menjar tirem avall tranquil·lament, primer amb grampons, alguns, (la neu cada vegada és més tova) i després, quan disminueix el pendent, amb les raquetes. El Xavi baixa amb esquís i el perdem de vista. Arribem al refugi per recollir el que hi hem deixat, mengem una mica i xerrem amb el guarda sobre el tema de si hi ha gent que es pensa que els refugis de muntanya són hotels, etc..Sortim del refugi amb les raquetes als peus i enfilem la llarga baixada fins al cotxe. Després d´unes jornades com aquestes s'experimenta una sensació molt agradable quan es va baixant per aquests indrets tan bonics i espectaculars, després d'haver assolit uns cims com aquests amb uns dies tan esplèndids com els que hem tingut nosaltres. Que per molts anys!

DUES TRAVESSES PER LA SERRALADA DEL GRAN ATLES AMB LES ASCENSIONS AFEGIDES ALS CIMS DEL M'GOUN (4.068m) I DEL TOUBKAL (4.163m) - MARROC

JOAN MUNDET BELLAVISTA

La Serralada del Gran Atles és la cadena muntanyosa més important del Nord d'Àfrica. És de plegament alpí, s'aixeca des de l'Atlàntic, a prop de la ciutat d'Agadir, i s'estén a través del Marroc fins a Algèria, a l'est, sobrepassant els 650 quilòmetres de longitud i amb alçades de més de 4.000 metres. És una regió d'una bellesa espectacular, esquitxada de pobles, amb parets fetes de fang i palla que es mimetitzen amb el paisatge, a molts del quals només si pot arribar caminant o amb rucs i mules, i rius que baixen per entre engorjats ben escarpats. Un espai en el qual hi viu el poble bereber, que conserva la riquesa d'una cultura i uns senyals d'identitat propis i definits molt antics.

1- El primer dia arribem a Marrakesch cap al migdia i, després d'instal·lar-nos en un cèntric hotel, passem la tarda passejant per aquesta històrica, bella i màgica ciutat.

2- A primera hora, amb un mini-bus, ens dirigim cap a les poblacions de Ait Said i Azillal per, des d'allí anar fins a Agouti, un poblet ja ben enlairat a 1.850 metres d'alçada, al peu de l'Atles Central. Aquí ens trobem amb atents mulers que ens acompanyaran durant aquests dies i, després de les presentacions, empaquetem i carreguem els equipatges a les mules per sortir ja, des d'aquí mateix, caminant. Passem per bonics llogarrets berebers i, a prop de les Azib (cases) n´Ikkis, a uns 2.500 metres d´alçada, acampem. (Unes 3 hores de camí).

3- Després d´esmorzar I recollir el campament, ens enfilem cap al Tizi (coll) Oumskig, situat a 2.900 metres, per baixar una mica I pujar a un altre coll, el

"Tot i que cap viatger europeu ha travessat mai el Sàhara, tenim suficients dades per estar absolutament segurs de que, de Nord a Sud, no el divideix pas cap gran serralada de muntanyes que pugui unir la de l´Atles a les muntanyes del Kong..."

ALÍ BEY (DOMÈNECH BADIA LEBLICH)

Baixant del M'Goun. FOTO: JOAN MUNDET

Cim del Toubkal al fons. FOTO: JOAN MUNDET

d'Aghouwri, a 3.400 metres, des d'on podrem gaudir d'unes espectaculars panoràmiques. Tot seguit baixada fins al poblet Taekeddid, a 2.940 metres, en el qual passarem la nit, en un senzill alberg. (Unes 5 hores).

4- Avui és el dia que hem de pujar al cim del M'Goun, però no està gaire serè i corren núvols. Tot i això decidim sortir cap amunt i veure com va evolucionant el temps. Per sort, a mesura que anem avançant, es va aclarint el cel poc a poc. La ruta és llarga i ens cal superar un important desnivell fins que arribem a una carena molt panoràmica i que, en alguns trams, és una mica estreta i aèria però sense cap mena de dificultat tècnica. Molt satisfets arribem al cim, dalt del qual romanem una bona estona gaudint de la immensa panoràmica que des d'aquí dalt s'albira. Avui tornarem a passar la nit a Terkeddid però la davallada la fem per una altra banda i per una vall força dreta i oberta. (Unes 7 hores).

5- Comencem a caminar a través de paisatges molt variats. Passem a prop dels engorjats d'Arouss i, després de travessar algunes torrenteres, ens enfilem cap el Pas d'Oumsoud, a 2.960 metres, des del qual, després d'observar la panoràmica, baixem cap a la vall d'Oumlilimt fins que arribem a Ain Aflafal, on passarem la nit (unes 5 hores).

6-Avui tenim una llarga i bonica etapa per davant. Comencem a caminar per un fressat camí però, poc a poc, a mesura que anem pujant cap el Pas d'Ait Imi, el camí es torna una mica més de mal fer, encara que quan arribem a dalt podem gaudir d'una magnífica vista de la vall del M´Goun. Fins i tot, en un dia molt clar es pot veure la població de Tabant. Des del coll una forta baixada per un camí ple de pedra solta fins a Ait Imi, per arribar finalment al poble bereber de Timit. Acampem als afores. (Unes 6 hores).

7- La població de Timit ens marca el final de la primera i fantàstica part d´aquesta travessa que hem realitzat en aquest sector del M´Gun. La veritat és que estem en un lloc molt bonic i aïllat. Ens acomiadament dels atents i eficients mulers i en una furgoneta ens desplacem primer per diversos bonics poblets fins a Azilall, des d'on, en direcció a Marrakesch arribem a Tahnouat, a través de l´engorjat de Moulay Brahim, per accedir a les valls del vessant oest de l'Alt Atles, ja a la regió del Toubkal. Finalment arribem a la població d'Imi Oughlad, on passarem la nit fent acampada a l'entrada del poble.

8- D'hora al matí fem encara un petit tram en cotxe fins que trobem els nous mulers berebers que ens acompanya-

Camí del campament del Toubkal. FOTO: JOAN MUNDET

ran en aquest segon tram. Després de carregar les mules comencem a caminar a través de camps de blat de moro, avets i ginebrons. Pugem al coll del Tiz n´Tachete situat a uns 2000 metres, des del qual podem veure molt bé darrere nostre les valls d'Imlil i la d'Oussaden. Fem una parada a Imi n´Ifri i per una pista seguim cap a la població de Tiziane. Nit d'acampada. (5 hores i mitja).

9- Continuem caminant per la vall d'Assif n'Ait Oussaden, al bell mig d'un paisatge de nogueres i a través d'una zona força plana fins que arribem al brollador d'Assaka, on pararem a menjar i descansar una mica. Seguim pels límits del bosc fins que arribem al llogarret bereber de D´Knt, situat a 1.870 metres. Acampem als afores. (Unes 5 hores).

10- El camí continua esquitxat de nogueres, de camps de blat de moro i d'ordi i també amb ramats de cabres i d'ovelles. Mentre caminem podem observar la dura vida dels habitants d'aquests pobles (en especial de les dones i dels nens) amb els quals ens creuarem pel camí, carregats de fardells d'herba i de llenya. Després de passar la vall de Tizi N´Tagdalte, arribem a una petit brollador entre uns arbres on parem per menjar una mica. Després de la parada continuarem per un sinuós sender que puja força i que ens portarà fins a un riuet a l'inici de la vall d'Oussaden, que ens durà al poblet del mateix nom situat a uns 1.850 metres. Passades les cases busquem un lloc per acampar a la zona de Tamsoult. (Unes 6 hores).

11- L'etapa d'avui salva un gran desnivell. Comencem a caminar, en direcció est, per un antic sender que puja tot fent ziga-zagues traçades per les mules, que habitualment hi passen, fins que arribem al Tizi Aguelzim situat a 3.550 metres. Després d'una curta parada al coll per contemplar la panoràmica, baixem cap al refugi del Toubkal situat a uns 3.200metres. Acampem al costat del refugi, perquè aquest està ple. (Unes 6 hores).

12- Molt aviat comencem a salvar els 900 metres de desnivell que ens cal superar per arribar a dalt del Toubkal. Des del cim, a 4.167 metres, el panorama és extraordinari. Molt contents, després de romandre una bona estona a dalt i de fer les fotos de rigor, comencem la davallada, però ara no la fem pel mateix cantó que hem pujat sinó pel vessant sud. Una vegada tornem a ser al refugi recollim l'equipatge, mengem alguna cosa i continuem baixant, en direcció nord, per un camí amb un fort pendent que fa ziga-zagues, cap a la vall d'Assif N'Isouhouanem. Passem pel Santuari de Chamarouch, on fem una parada per fer un mos, i ja a l'entrada de la tarda arribem a la població d'Arend situada a 1.900 metres, on dormirem, en un confortable alberg.
A la tarda-vespre donem un tomb pel bonic poble. (Etapa d'unes 8-9 hores).

13- Avui al matí sortim de l'alberg i fem una breu caminada fins al poble turístic d'Imlil, en el qual ens acomiadarem de l'equip de mulers i cuiners que ens ha facilitat la travessa per aquests bonics indrets. A Imlil ens recull una furgoneta que ens portarà fins a Marrakesch.
A la tarda tenim temps per donar un tomb pels carrers d'aquesta ciutat i per la mítica plaça D'Jemma el Fnaa.

14- Avui tenim el dia lliure per visitar Marrakesch però alguns ja hi hem estat en altres ocasions i decidim agafar un autobús públic que ens porti fins a Esaouira, una bonica i curiosa ciutat de la costa Atlàntica, amb cases blanques i amb un bonic port de pescadors on hi ha un atapeït mercat de peixos de totes mides (taurons, peixos martell…). També és una població d'artistes.
A la tarda tornem a Marrakesch.

15- Al matí, una darrera passejada per la bulliciosa Marrakesch fins al migdia, en què anirem a l'aeroport per tornar a casa.
No cal dir que la travessa i les ascensions són molt boniques, molt interessants i molt ben dissenyades.
El temps va ser en general força bo als matins, però a les tardes vàrem tenir força dies de tempestes d'estiu. Tot i això, ens va permetre fer tot el que s'havia previst. Tot plegat un 10.

Bibliografia consultada:
La Haut Atlas. La montagne des Montagnes.

Autor:
André Fougerolles.

Editorial Glénat.

Fitxa tècnica de
BANOA Viatges

RIBES ALTES O EL VIATGE SENSE RETORN

ÀNGELA ICART CASTELLÓ

Havia de ser un dissabte bonic, ple d'alegria, començava un nou curset d'espeleologia i havia d'estar tot a punt, calia una prospecció prèvia de l'avenc.

Destí, fatalitat, fragilitat de l'ésser humà, tragèdia?

Vaig trigar deu anys a acostar-me al forat on el Jordi es va perdre per sempre. A proposta del Grup d'Investigacions Espeleològiques de Granollers, vam realitzar el viatge a Perellós. El respecte, l'estima, l'admiració i el record van ser-hi presents en tot moment i en cadascú de nosaltres.

Família, amics i companys vàrem homenatjar al Jordi, una persona incansable, coratjosa i altruista. Una empremta inesborrable en la història de l'Agrupació Excursionista de Granollers i al GIEG.

El respecte, l'estima, l'admiració i el record van ser-hi presents en tot moment i en cadascú de nosaltres.

Acte de record a Jordi Icart a Perillós, Catalunya Nord. FOTO: MAURE LUÍS

UNA VIVÈNCIA

ROSA SANS

Del 3 al 24 de maig del 2017 és va impartir el XXIIè Curs d'Escalada en Roca per a novells. Les classes teòriques és varen impartir al local social de l'Agrupació. Les sortides pràctiques al llarg de tres dissabtes a Céllecs, Montserrat i al Sot de la Guillota.

Bé, fins aquí, l'exposició objectiva dels fets però hi ha l'altra vessant, la de les vivències i les emocions!

Em presento, sóc la Rosa, una cursetista una miqueta grandeta segons les estadístiques de persones que accedeixen al curs, i què? Visca la il·lusió i els reptes! Confesso que per no estar "soleta" vaig ensibornar en Mariano, un amic muntanyenc i també grandet per fer-me costat. La resta de cursetistes com imaginava, molt més joves: la Laia, dolça, tímida i discreta; l'Anna, entusiasmada per l'alimentació saludable i vegetariana; l'Albert, un xiquet de la Garriga, apassionat per l'escalada i amb facilitat per l'aprenentatge d'escalada en roca; en Vicent, nascut a València, professor i amb molta motivació per ensenyar als nois i noies d'institut i amb experiència com a guia de muntanya; en José Ramon i en Miguel de Canovelles, amics des de la infantesa i amb ganes d'experimentar nous reptes.

El primer dia, tots plegats, ens mostràvem una mica tímids menys el gran Mariano que amb el seu tarannà anava dient de les seves. Bromes innocents que ajudaven a crear bon ambient. El Rafa, el director del curs i la resta de monitors:en Salva, el Xavi, l'Albert, en Tomàs i com a voluntària: l'Irma formaven un equip esplèndid. El David i en Xavi van copsar de seguida com érem cada un de nosaltres. També vaig relaxar-me veient l'ambient de companyonia que és respirava. Aquesta primera trobada també va ser de contacte amb el material i amb l'experiència de començar a fer nusos, sobretot el vuit, imprescindible el seu domini per iniciar-se en aquesta activitat. Ooooh la gran Irma! Ànima cuidadora " in extremis" del material de l'Agrupació! En finalitzar aquesta primera trobada a tots se'ns va assignar una tasca responsable i ens va quedar molt clar que pobre de nosaltres que no el cuidéssim o el deixéssim oblidat en algun indret! Mare meva quina dona! Em va meravellar la seva energia i compromís amb el que feia. Ah i no calia fer-li la pilota o inventar-te excuses perquè t'ho deixava molt clar: cuida el material!

Ara, que ja disposo d'una miqueta més d'experiència entenc el que ens volia transmetre perfectament. La seguretat en qualsevol esport i més en els de risc comporta que cuidis bé tot el material i que abans d'iniciar l'activitat pensis i comprovis que no et falti res perquè quan siguis a mig camí de l'escalada no et manquin cintes exprés, mosquetons, bagues, cordinos…

Abans de fer la sortida a Céllecs, varem fer una pràctica al rocòdrom de l'Agrupació. Caram quina sensació! Per primer cop pujava per una paret amb diferents ressalts i penjada d'un arnés. Tots els monitors i voluntaris pendents de nosaltres, ajudant a interioritzar com assegurar al company i com assegurar-nos a l'arribada al punt de reunió. Amb aquesta segona trobada tots dúiem el material en préstec. Caminant pels carrers de Granollers em sentia una mica superada amb aquella motxilla gran que pesava molt més del que estava habituada però alhora confiada i contenta perquè l'aventura d'exposar-me a nous reptes ja estava en marxa!

La sortida pràctica prop de la Roca va ser…emocionant. Tocar la roca amb les mans, descobrir esquerdes a on poder posar els peus de gat i les mans, creure

El contingut del curs teòric va ser:

- **Nusos**
- **Progressió 1**
- **Progressió 2**
- **Seguretat**
- **Logística**

Fent equilibri. FOTO: ROSA SANS

Parleu entre vosaltres, us heu de comunicar en tot moment. Recordeu les paraules: agafa'm, deixa corda, reunió, pilla'm

que pots avançar encara que sembli mentida, "Rosa t'has de creure el pas". Varem jugar a pujar a cegues, amb un mocador que ens tapava els ulls. Els monitors i voluntaris reien veient les expressions de sorpresa dels nostres rostres. - A cegues, varem exclamar? - Sí i sense fer trampes! Tots els companys ens vàrem concentrar alhora que escoltàvem: "desplaçat una miqueta més a la dreta", "no corris", "no pensis en arribar de seguit a dalt", "ho estàs fent molt bé". En acabar tots plegats ens mostràvem satisfets de l'experiència. El Rafa, el director del curs, no va parar de fernos fotos.

La segona sortida pràctica va ser a Montserrat, la nostra muntanya, plena d'indrets, forats, ferrades i vies d'escalada. Recordo perfectament la preocupació dels monitors i voluntaris en arribar el més d'hora possible al lloc perquè no estigués ocupat per uns altres escaladors. A la vegada que trèiem el material amb compte de no trepitjar les cordes per no fer-les malbé, l'Irma també ens cuidava portant bosses de tota mena d'infusions, llet, cafè i galetes. També ens deia: "poseu-vos crema de protecció solar" i tots plegats "vigileu al company depèn de vosaltres", "parleu entre vosaltres", us heu de comunicar en tot moment. Recordeu les paraules: "agafa'm, deixa corda, reunió, pilla'm". És també aquí a on vaig experimentar la primera batzacada, és a dir, la primera caiguda de pocs metres i sense cap mena de ferida. Sort que al meu costat hi havia un monitor que veient la possible caiguda va avisar per mímica al meu company l'Albert que m'estava assegurant. Bé, vaig tornar a pujar i en acabar la sortida i prenent una cervesa amb els companys, recordo la gran satisfacció interna que em va envair per haver-ho pogut superar.

Al Sot de la Guillota vàrem haver de treure prèviament per Internet quines vies hi havien, quantes cintes exprés necessitàvem per cada una d'elles i com arribar perquè els monitors i voluntaris ens esperàvem al pàrking però anaven al darrere nostre perquè fóssim nosaltres el que els portéssim. La pujada al lloc de les vies, carregada amb la motxilla, va ser una prova d'esforç per en Ma-

Cursetistes pujant la paret. FOTO: ROSA SANS

riano i per a mi però…és va fer. En aquesta sortida, tots atents al primer escalador per protegir amb les mans, el seu ascens, fins a poder arribar a col·locar la primera cinta exprés. Confesso que en aquesta sortida jo no estava molt per esforçar-me. Vaig fer la meitat de les pràctiques però això si, els ràpels no me'ls vaig perdre!

L'últim dia de curs havíem de passar un examen. Ens deien: "estudieu bé el manual perquè us farem preguntes". Tot plegat va ser una broma. Les preguntes van ser divertides i esbojarrades. Com a recordatori tots tenim un diploma i la foto de grup. També ens varen demanar quina opinió teníem de la qualitat del curs rebut i nivell de satisfacció.

He de dir-vos que tots els participants us recomanem aquest curs si us ho esteu plantejant.

Des d'aquestes pàgines els novells us agraïm molt sincerament als monitors i voluntaris el vostre nivell d'entusiasme i de compromís. I a tu Rafa, expressar-te també el nostre afecte i reconeixement per la teva tasca desenvolupada fins ara dins de la Secció d'Escalada.

Tots els participants us recomanem aquest curs si us ho esteu plantejant.

XXIIÈ CURS D'ESCALADA EN ROCA NIVELL 1

DAVID MARÍ I ROSA SANS

El curs va ser un èxit. El dimecres i dijous es van realitzar les classes teòriques a la sala de la secció i al rocòdrom de l'Agrupació. Durant tres caps de setmana es van realitzar les sortides pràctiques, que van ser a Céllecs, Montserrat i el Sot de la Guillota. El curs el van formar 8 cursetistes: Rosa, Mariano, Laia, Anna, Albert, Miguel, José Ramón i Vicent.

SEMINARI DE VIA LLARGA

DAVID MARÍ I ROSA SANS

Donant continuïtat al curs d'escalada de nivell 1, es va realitzar el seminari de via llarga, on els alumnes del curs d'escalada del mateix any juntament amb d'altres companys d'anys anteriors, van poder iniciar-se en el món de l'escalada per llargs. Durant la setmana es van realitzar un parell de píndoles teòric-pràctiques.

El cap de setmana es va realitzar una sortida a tastar roca a la zona de Gorros (Montserrat). Les cordades es van repartir entre el Gorro Frigi, per fer les vies Anna Guinovart i Joan Marc; i a la Magdalena Superior es va fer la via 98 octanos.

ST. ANTONI DE VILAMAJOR - ST. PERE DE VILAMAJOR - EL ROURE GROS - ST. ANTONI DE VILAMAJOR

TERESA MADRID

Aparquem a la sortida de St. Antoni de Vilamajor, direcció Cànoves, en el carril lateral de la dreta. Uns quants metres més endavant, agafem el camí de can Clavell (està indicat). Quan som a la masia de can Clavell, aprofitem per esmorzar tot contemplant-la.

Seguim endavant fins arribar al cementiri de St. Pere de Vilamajor. Allà prenem el carrer asfaltat que puja, deixant a l'esquerra can Biel. Després de la Creu del Pedró, a l'encreuament girem a l'esquerra en direcció al camí de l'Escloper. Passem per davant de can Romaní, a la nostra dreta, i continuem recte. Al cap de poca estona trobem una baixada suau a la dreta, que agafem en direcció a Can Safont. Abans d'arribar-hi, hi ha una cruïlla en forma de triangle. Seguim el brancal de la dreta, que puja suaument fins a trobar-nos amb l'espectacular Roure Gros. D'allà mateix surt un caminet que baixa a la Font del Roure, bonic racó que val la pena de visitar. Quan tornem de la font, seguim la pista marcada cap a la dreta. Passem per can Bachs i can Met, que ens queden a l'esquerra. Quan arribem als Quatre Camins, i després de tafanejar des de fora la casa de turisme rural que hi ha actualment, baixem pel darrere d'aquesta en direcció al nucli urbà.

Un cop davant de l'església de St. Pere, amb la Torre Roja al costat, demanem al Centre d'Informació del davant si la podem veure, i fins i tot ens fan una visita guiada, la qual gaudim enormement.
Finalment, a la dreta, prenem la pujada del cementiri i, pel mateix camí per on hem vingut abans, tornem cap a St. Antoni a buscar els cotxes.

LES ERMITES DE CARDÓ

JORDI CERA I ÀNGELS RULL

Aquesta ruta passa per 12 ermites carmelitanes de les 14 que hi ha a Cardó. És una ruta assequible, els desnivells no són exageradament forts i els paisatges ens deixaran més d'una vegada bocabadats. La ruta comença a la Pallissa, on aparquem el cotxe. Pujarem uns pocs metres per la carretera i de seguida ens desviem a mà esquerra per un camí que puja. Aquest camí ens durà a l'ermita de la Santíssima Trinitat i, més amunt la de l'Angel, on encara es pot veure un tros de la muralla que tancava les immediateses del monestir. El camí continua pujant i no ens desviarem fins arribar al Portell de Cosp. Aquí hi trobarem un pal indicador que, entre altres coses, ens indica el camí cap a la Lluminosa, per on continuarem. Veurem que després d'una curta però intensa pujada, fem cap a la cresta que resseguirem durant uns metres. El camí s'endinsa a poc a poc al bosc,

Vista panoràmica de la Vall de Cardó. FOTO: JORDI CERA

entre argelagues i pins. Més endavant comença a pujar zigzaguejant i arribem a la espectacular cova Lluminosa.

Travessem la cova Lluminosa entre matolls i argelagues i arribem a una bifurcació. A mà esquerra el corriol ens durà a la Foradada. Per l'altre camí continua la ruta.
Poc a poc el camí va baixant i es va endinsant en un espès bosc a l'obaga. Poc després arribarem a l'ermita de Sant Roc, amb la seva font, una de les poques que encara raja, lloc perfecte per fer una parada i esmorzar alguna cosa.

Continuem camí avall. Ens trobem a l'esquerra del camí la font del Prior, que també raja una mica. Més endavant, arribarem a l'ermita de Sant Josep. Continuem baixant per unes escales de pedra desembocant en un altre camí que ens portarà directament a la font de l'Avellaner, situada en una placeta.

Continuant fem cap en una corba d'una pista, si la continuéssim per la dreta de seguida arribaríem al balneari, però nosaltres seguirem per l'esquerra, saltant una cadena. Poc més amunt, ens trobem amb un pal indicador. A mà esquerra puja un camí cap a l'ermita de la Columna, que tenim a 2 minuts. La ruta continua pel camí de la dreta, que passa per un bosc molt espès i de seguida comença a pujar fent unes ziga-zagues cada cop més juntes fins arribar a la part més alta, on s'ajunta amb un altre camí.

Continuem per la dreta i a 50 metres ens trobarem amb l'ermita de Sant Onofre, de la qual només queden dues parets. Després de visitar l'ermita, tornarem aquests 50 metres enrere i continuarem pel camí que havíem deixat abans, el qual comença a baixar i poc després de passar per la peculiar font de l'Argelagar, fem cap a una pista. La continuem per l'esquerra. Si estem atents, a mà dreta veurem l'ermita de Sant Joan.

Seguint pista amunt i a mà dreta ens desviarem per una sendera que ens durà cap a l'ermita cremada o l'ermita de Sant Bernat. El camí continua pujant fins al coll de Morteró, on trobem un altre pal indicador. Aquí continuem per la dreta, direcció al camí de Calces. En aquest punt hem d'estar atents, ja que el camí fa cap a una petita collada on hem de girar a la dreta per continuar baixant. Aquí el camí no te pèrdua, i ens durà pel bosc fins a l'encreuament que ens dona la possibilitat de visitar l'ermita de Santa Anna, si elegim el camí de l'esquerra, a menys d'un minut de distància.

Continuant per la dreta la ruta segueix baixant molt suaument. Passarem pel costat de l'antiga muralla de Cardó i poc després travessarem un barranc. El camí continua fins arribar altre cop a la pista, però uns metres abans d'arribar-hi girarem per un pujador a mà dreta, aquest camí ens durà fins a una bifurcació. Seguirem per la dreta i arribarem a l'ermita de Santa Teresa.

Un cop visitada l'ermita, tornarem enrere fins a la bifurcació anterior i girarem a la dreta, al final el camí desemboca a la pista. Continuarem per l'esquerra, baixant pista avall fins arribar al balneari.

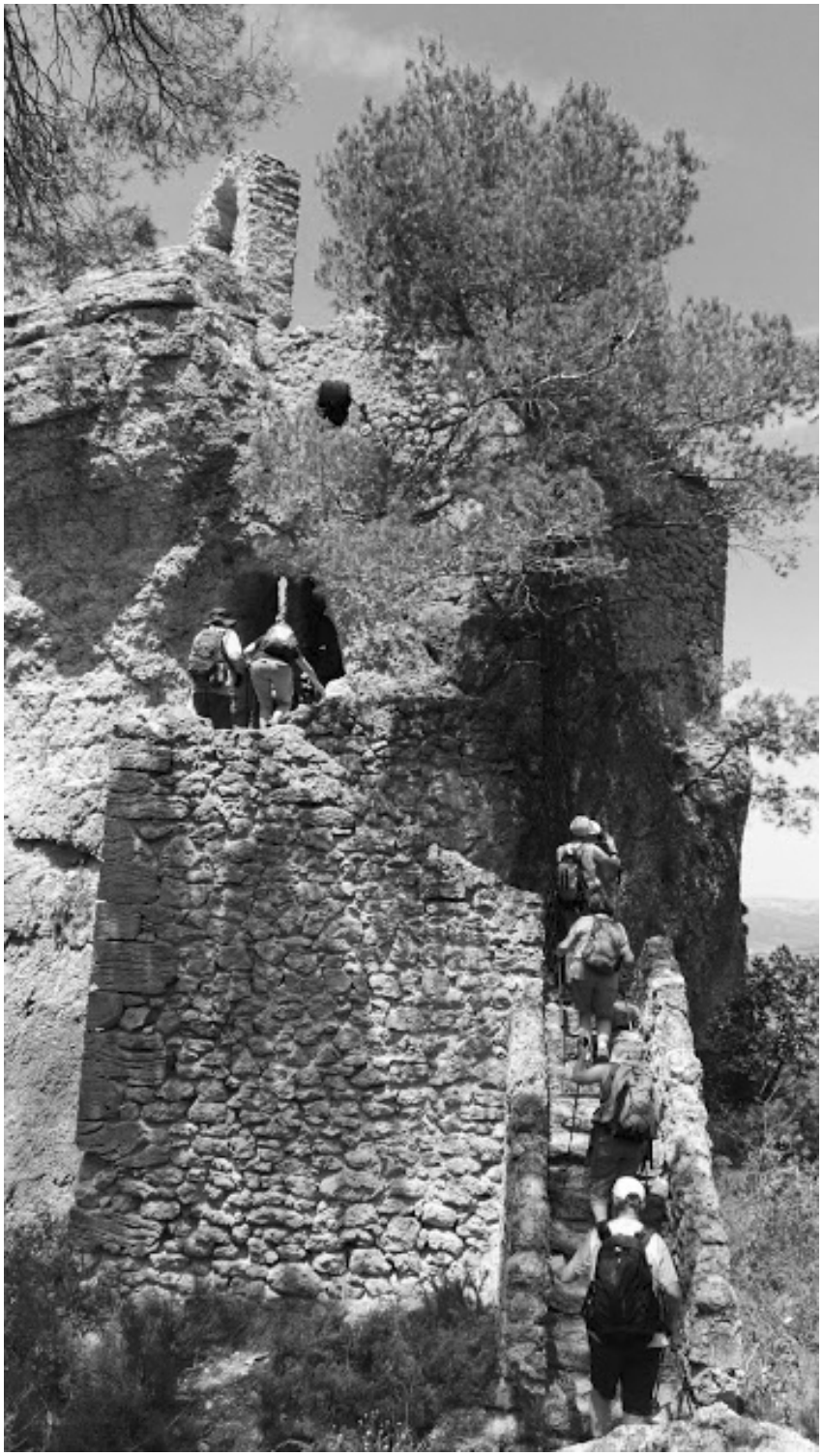

Pujant l'ermita de Cardó. FOTO: JORDI CERA

Un cop al balneari seguirem baixant per la carretera. En una corba trobarem a mà dreta un edifici, aquesta és l'ermita de Sant Elies. Nosaltres continuem uns metres més avall per la carretera. A mà esquerra, amagat darrere d'un tancat, surt un camí. El seguim fins a l'ermita del Carme, una ermita ficada entre una petita presa i un tallat vertiginós. Després d'haver visitat l'ermita, tornem enrere fins més o menys l'alçada de la paret de la presa, on puja un camí a mà esquerra que ens durà altre cop a la Pallissa, on hem aparcat el cotxe i hem iniciat l'excursió.

LA MOLA DE COLLDEJOU

JORDI CERA I ÀNGELS RULL

Sortim de l'estació de Marçà-Falset en direcció est (esquerra) pel camí que surt només sortir de l'estació. Als pocs metres gira a la dreta (sud) prop de la riera seca. La pista ens porta fins a una gran masia, el Mas d'en Crusat, casa que pertany als cellers Torres i que domina tots els camps de vinyes de l'entorn. Travessem pel mig de la casa tot seguint els senyals fins arribar a la carretera TV-3001. La seguim durant 250 m en direcció nord-est (esquerra) fins trobar una pista a la dreta en lleugera baixada, que creua la riera de Fontaubella tot fent una marrada a la dreta.

Aproximadament 800 m després (km 3,3 de la ruta), trobem una bifurcació. Hem de seguir pel camí de l'esquerra. El camí de la dreta serà el camí per on tornarem. La pista va girant al nord-est fins agafar direcció nord, quan s'afegeix a una altra pista cimentada (km 4,9), que seguirem a la dreta (est) durant 800 m fins a trobar una cruïlla (alt. 472 m). Seguim recte durant aproximadament 700 m fins a trobar un corriol que surt a mà dreta, i que s'enfila, cada cop de forma més costeruda, a través de la canal del Mig de la Mola de Colldejou. El camí de la canal no presenta cap dificultat tret del pendent. Un cop superada la canal, seguim cap a l'est. Som a la part cimera de la Mola però encara no al cim. Passem a tocar del Bassot de la Mola, des d'on ja es veu el Castell de la Mola de Colldejou.

De baixada seguirem un altre camí. Baixem per un camí que va en direcció oest a tocar dels cingles del sud de la Mola, per passos espectaculars com el racó dels Caragols, aeri però fàcil. El corriol ens durà fins al coll del Guix (631 m, km 10), important cruïlla de camins. Seguim la pista que gira a l'oest (dreta) durant 500 m, quan trobem una bifurcació. Prenem

La Mola des de Colldejou. FOTO: JORDI CERA

el camí de la dreta que en baixada ens portarà 3,8 km després a la cruïlla per on hem passat de pujada. Seguim el mateix itinerari però a la inversa, tornant a creuar la carretera TV-3001 i tornant a passar pel Mas d'en Crusat abans no fem cap de nou a l´estació de Marçà-Falset, on si encara és hora de dinar, trobarem un restaurant, a la mateixa estació.

LA TOSSA D'ALP (2536M), UNA MUNTANYA AMB IDENTITAT

JORDI CERA I ÀNGELS RULL

Ens trobem al lloc de costum, a les 7. Agafem els vehicles en direcció Bagà. En arribar a Bagà, prenem la carretera de Coll de Pal fins al mirador dels Orris, on deixem els vehicles i comencem la ruta.

Pugem fins a la collada de Comafloriu i flanquegem per sota el Serrat Gran fins a la Cabana de la Mena. A partir d'allí, pujada directa fins al Coll de la Vall i cim de la Tossa (o Tossa d'Alp).
La tornada segueix la ruta clàssica però a la Collada de Comafloriu, baixada directa cap als Orris, on tenim els cotxes, i retornem cap a Granollers.
Una ruta completa i fàcil a la vegada, que permet gaudir d'una zona molt concorreguda, d'una manera més tranquil·la.

La Tossa d'Alp. FOTO: JORDI CERA

RUTA DE COMTE ARNAU: GOMBRÈN – CASTELL DE MATAPLANA

MONTSERRAT ESTRUCH BRICHS

El grup de Matinals ens trobem al lloc habitual per anar en cotxe fins a Gombrèn, des d'on iniciarem un recorregut que ens portarà a conèixer els orígens i la història d'un dels personatges llegendaris més emblemàtics de Catalunya: el Comte Arnau.
A les 10 del matí ens trobem amb el nostre guia, en Pau, a la pl. del Carme de Gombrèn, davant de l'església. És un guia del Centre d'Educació Ambiental Alt Ter, del Ripollès. Ell ens portarà a visitar el Museu del Comte Arnau, i ens guiarà a peu per la ruta que porta fins al castell de Mataplana. Sense ell, no hauríem pogut entrar ni al museu ni al castell, ja que aquest últim és de propietat privada i està tancat.

Pujant al Castell de Mataplana. FOTO: MONTSE ESTRUCH

La primera parada doncs és al museu, on el guia ens explica qui van ser els diferents membres del llinatge feudal dels Mataplana i l'evolució del castell, que comença amb la construcció al segle XI d'una torre de planta circular i s'anà ampliant al llarg dels segles XII, XIII i XIV. També s'hi poden veure les peces trobades en les excavacions que s'hi van fer a partir de 1986.

Els Mataplana van ser un nissaga important de nobles feudals que va arribar a dominar bona part de les terres del Ripollès. Segons la versió històri-

Castell de Mataplana. FOTO: MONTSE ESTRUCH

ca, el Comte Arnau va ser membre d'aquesta nissaga i va viure durant la primera meitat del segle XIV. El castell era la llar dels senyors de Mataplana fins que a causa d'un terratrèmol, el 1428, va quedar destruït.

Després de visitar el museu iniciem la ruta a peu fins al castell. Durant el recorregut, bona part del qual és per una pista, ens aturem al gorg dels Banyuts, un bonic i ombrívol gorg on el guia ens explica que, segons la llegenda, era el lloc per on el Comte Arnau sortia de d'infern cada nit cavalcant amb el seu cavall de foc.

Una mica més amunt ens aturem en una ombra, la calor és forta, i el guia ens explica més coses de la llegenda del Comte Arnau, el noble que fou condemnat pels seus pecats a vagar eternament com a ànima en pena damunt del seu cavall negre, del qual surten flames per la boca i els ulls. També ens parla de la llegenda d'Otger Cataló i els Nou Barons de la Fama, situada igualment en aquest indret del Ripollès.

Continuem caminant i al cap d'una estona, dalt d'un puig, ja podem divisar el que queda del castell que fou la llar del Comte Arnau. Hi entrem i, tot i que no té coberta, encara es conserven les parets de la planta baixa, la muralla i l'escala que portava des del pati a la planta noble. Passejant pel castell, el guia ens en va explicant històries de manera molt amena, com la que diu que fou un centre de conreu de la literatura trobadoresca, ja que un dels senyors del castell, Hug de Mataplana, fou un trobador. Davant del castell hi ha la capella romànica de Sant Joan de Mataplana, del segle XII, antiga capella del castell, bastant ben conservada.

Després de dinar i de descansar una estona al costat del castell, ens acomiadem cantant entre tots la cançó popular i tradicional El Comte Arnau, que constitueix un diàleg entre l'ànima del comte i la comtessa, la seva vídua. Aquesta cançó, possiblement apareguda a Ripoll al segle XVI, originà la llegenda.

AIGUAFREDA -SANT CEBRIÀ DE LA MORA

JOSEP I MERI

El dia 24 de setembre vàrem anar a Sant Cebrià de la Mora (Aiguafreda) i malgrat ser un dia una mica especial (hi havia programades concentracions davant els ajuntaments) ens varem reunir disset persones, algunes d'elles no gaire habituals. Va ser una excursió molt bonica, amb molt bon ambient i tothom va quedar molt content.

El dia ens va acompanyar ja que va fer molt bona temperatura i l'excursió, tal com estava prevista, va durar unes 5 hores amb un desnivell de 550 m.

Sortirem pel carrer de l'Avencó, en direcció a la riera del mateix nom, durant un Km. la riera queda tapada per pollancres. Travessem el pont, i a l'esquerra, ens queda un petit embassament, passat el pont, s'agafa la pista de la dreta on hi trobarem un rètol de

Camí de l'església de la Móra. FOTO: JOSEP BURBALLA

Components de la sortida a l'església de la Móra. FOTO: JOSEP BURBALLA

senyalització que ens indica, el Turó de Picamena, el Pla del Bassau, el Pla de la Calma, el Clot, i la Caseta. Des d'aquest indret, es pot apreciar una espectacular panoràmica sobre la vall de l'Avencó, la serra de la Peça, el Pirineus i les muntanyes de Montserrat.

Sobre del Clot, hi ha l'ermita de Sant Cebrià de la Mora que data del segle XI. Sortint del Clot, s'han de passar unes tanques que procurem tornar-les a tancar per evitar la sortida dels animals. Un cop passada l'última tanca, agafarem la pista que ens queda a la dreta, a uns 800 metres passarem un torrent i trobarem una altra tanca de filferro, la passem, i continuarem per la pista que és molt suau en direcció a la Perera. Continuem per la pista de la dreta, sortim davant de la Perera, girem a la dreta i continuem en direcció a la Figuera, al costat de la Figuera hi ha l'ermita de Sant Isidre, que data de l'any 1.772.

Tornem a entrar a la pista per on hem pujat, girem a l'esquerra, i baixarem fins Aiguafreda.

ST. JAUME DE FRONTANYÀ-PEDRÓ DEL TUBAU

XAVIER BERTRAN

A la sortida de Matinals del 8 d'octubre de 2017, vam participar-hi 20 persones. Sortírem de Granollers a les 7 del matí cap a la C-17, les Lloses, Borredà i Sant Jaume de Frontanyà. Arribats al coll de Sant Jaume, situat a la sortida de Sant Jaume de Frontanyà, vam deixar els cotxes.

Iniciem la ruta direcció al Coll de la Creu del Soler i després amb precaució passem la Cinglera del Morro d'Olà, gaudint de molt bon dia i d'unes vistes espectaculars des de la cinglera. Arribats a dalt del cim (1543 m), amb molt bones vistes de 360º cap al Pedraforca, Montseny, Montserrat, Pirineu, Cadí, Serra del Catllaràs, Tossa d'Alp, etc., coincidim amb una cursa de muntanya.

Ja ben descansats emprenem la tornada pels rasos de Corrubí i cap a l'ermita de Sant Esteve de Montner (església preromànica del segle IX). L'absis és de planta trapezial i es desvia de l'eix de l'edifici per simbolitzar la inclinació del cap de Crist mort a la creu.

Aprofitem per dinar a prop, i després tranquil·lament arribem als cotxes, on acordem anar a Sant Jaume per admirar la magnífica església romànica del segle XI, únic element conservat d'un antic monestir. És un edifici majestuós i sever alhora, capçat per tres absis, que ens sorprèn per dins i per fora amb un cimbori de dotze cares.

RIELLS DEL FAI – CINGLES DEL PERER – RIELLS DEL FAI

DOMÈNEC COLLADO

Aquest recorregut circular pel marge dret de la vall de Riells, anomenat els cingles del Perer, ens ofereix molt bones vistes de la Vall del Tenes i els cingles del Bertí, tot passant per Sant Miquel del Fai, el parc Usart de Sant Feliu de Codines i tornant a Riells per les roques vermelles.

Iniciem la caminada a l'aparcament de l'entrada a Riells, travessem el poble, prenem la pista de la Madella i seguim el sender senyalitzat que porta a Sant Miquel del Fai, on fem aturada per esmorzar i contemplar aquest singular paratge, amb la cascada del Tenes avui amb poca aigua, i el Santuari construït damunt una cornisa de la cinglera per on davalla el sec torrent del Rossinyol. La fundació del monestir, pel senyor de Montbui, es situa a finals del segle X. Ara l'indret està inclòs a la Xarxa Natura 2000 i està en procés d'arranjament des que ha passat a ser propietat de la Diputació de Barcelona.

El camí surt de Sant Miquel del Fai pel que fou l'antiga Foradada, i creuant el Rossinyol per un bell pont prenem el GR-5 cap a Sant Feliu de Codines, primer caminem per la carretera i després per un sender que s'enfila al cingle, on uns trams en balcó ens ofereixen boniques vistes de la vall del Tenes, superat el cingle ens endinsem fins el punt més alt del recorregut, prop de la masia del Perer, continuem pel GR-5 que baixa fins la bauma d'en Xec, on hi ha un antic hort i un aprofitament de l'aigua d'escorrialles -ara secs i abandonats-.

Poc més avall deixem el bon camí del GR-5 i pel corriol baixem al fons del torrent que passant per l'abandonat salt d'aigua de Sant Miquel Xic ens aboca a la carretera de San Feliu de Codines que seguim fins el Parc Usart, creat al 1918 per l'industrial del poble Nicolau Usart, on trobem un bon mirador de la vall.

El retorn a Riells el fem per un petit corriol descendent i embardissat fins travessar per una llosa lliscosa el torrent que baixa de Sant Miquel Xic, i ja més planer resseguim a mitja alçada el conglomerat del cingle de les roques vermelles, amb rocs singulars com la Roca Alta i la Roca del Migdia, tot aquest corriol ens permet unes magnifiques vistes. Continuem el corriol fins a l'alçada de la Pineda on baixem del cingle, travessem el Tenes -on algú és refresca els peus- i encarem el retorn al poble per pista.

Riells del Fai, corriol roques vermelles. FOTO: DOMÈNEC COLLADO

Temps total: 5h 30’

Participants: 32 persones

Sant Miquel del Faí, pont sobre el riu Rossinyol. FOTO: DOMÈNEC COLLADO

SORTIDES DEL GRUP DE MATINALS 2017

TERESA MADRID

8 gener – St. Miquel Sesperxes-St. Pere del Bertí-El Clascà
15 gener – St. Iscle de Vallalta-Dones d'Aigua-Pla de les Forques
29 gener – Puigsagordi-Puigcastellar-Roc de la Guàrdia-l'Ajuda

5 febrer – Circular pel riu Mogent
12 febrer – St. Antoni de Vilamajor-St. Pere de Vilamajor-El Roure Gran
19 febrer – PR C 44 Prats de Lluçanès
26 febrer – Camí de la Transhumància: St. Pere de Relats-Avinyó

12 març – Olzinelles-St. Martí del Montnegre
19 març – Voltants de Montornès – Visita al Telègraf
26 març – Circular Tiana-Alella

9 abril – Rutes de retirada: Molló
22 abril – Ruta literaria: "El setè camió", a càrrec d'Assumpta Montellà
29-30 abril i 1 maig – Bot-Font Calda/Ports de Beseit-Estrets d'Arnes

7 maig – Font de la Malafogassa-St. Andreu de Vancells-St. Pere de Castanyadell
14 maig – Sta. Maria de Corcó-La Foradada
21 maig – Costa Pubilla des de Montgrony
27-28 maig – El Priorat i Ribera d'Ebre: Serra de Cardó

4 juny – St. Llorenç del Munt des de Folgueroles
11 juny – Ruta del comte Arnau: Castell de Mataplana (Gombrèn)
18 juny – La Tossa d'Alp

1-2 juliol – Muntanyes d'Andorra
8 juliol – Passejada Nocturna: Céllecs-St. Bartomeu
16 juliol – El Taga des d´Ogassa

17 setembre – Voltants de Granollers
24 setembre – Aiguafreda-St. Cebrià de la Móra

8 octubre – St. Jaume de Frontanyà-Pedró del Tubau
15 octubre – Coll Formic-St. Segimón-Matagalls
22 octubre – Puig de Bassegoda (1373 m)
29 octubre – Riells del Fai-Cingles del Perer

5 novembre – PR C 93 Sta. Eugènia de Berga
12 novembre – Puigsacalm (1515 m)-Puig dels Llops
19 novembre – Sender per Tona

3 desembre – Arenys de Munt: Mare de Déu de Lurdes
17 desembre – Circular per Cànoves

LA GALLINA PELADA

HELENA ESTAPÉ GRAU

Benvingut al nostre dissabte 17 de setembre. El dia comença de bon matí a Granollers: ens trobem una vintena de joves disposats a passar un cap de setmana ben complet. Amb un sol radiant, pugem la Gallina Pelada.

A dalt del cim aprofitem per dinar, fer el postureo corresponent i entendre de què va la Secció Intrèpida. Li donem una bona empenta i ens la fem a mida amb una llista llarguíssima de idees, projectes i propostes per fer durant l'any. Així doncs, donem el tret de sortida a tot d'il·lusions, que us asseguro que hem anat aconseguint i també ampliant. Ja només queda passar l'estona esperant el sopar i la nit d'estrelles. Moltes gràcies als que vau venir, els que heu anat apareixent i desapareixent i els que quedeu per venir, ens veiem amb moltes ganes!

Li donem una bona empenta i ens fem a mida la Secció Intrèpida amb una llista llarguíssima de idees, projectes i propostes

Gallina pelada. FOTO: HELENA ESTAPÉ

g ELS GINESTERS

AIGÜESTORTES, PORTARRÓ D'ESPOT, ESTANY DE SANT MAURICI . TRAVESSA.

MIQUEL MAYMÓ

Sortim a tres quarts de vuit del matí de Can Vicens de Boi, recollim els entrepans de l'Elisabeth i anem a buscar el taxi, s'incorpora al grup en Rafel. Són les vuit del matí, el dia és esplèndid, el taxi ja ens espera, és una noia que es diu Laura molt simpàtica.

Anem pujant cap al parc: estany de Llebreta, salt d'aigua Sant Esperit, observem un grup d'isards que ens observen ells a nosaltres i Planell d'Aigüestortes, ja estem a 1.800 m d'alçada, i aquí ens deixa el taxi. Comencem a caminar a quarts de nou passem per la font del Pas, els Prats d'Aiguadassi, deixem enrere el refugi lliure, de la Centraleta, a 1.910m alçada i iniciem la pujada cap el refugi d'Estany Llong, a 1.990m, aquí ja comencem a trobar les primeres congestes de neu, seguim cap al refugi, passem pel costat i seguim. Passem per Estany Llong, preciós, avancem cada cop hi ha més congestes de neu. Són les onze i parem a esmorzar, per sobre els 2.200m d'alçada observem l'estany Redó.
Reprenem la pujada, ja amb força neu, a poc a poc i anar fent. Fem el coll del Portarró 2.428 m alçada màxima de la travessa, són quarts d'una, anem segons el previst. Fem les fotos del grup i gaudim de les vistes, els Encantats, Sant Maurici...

Iniciem la baixada amb la sorpresa de molta més neu de l'esperada. Amb prudència, i el Rafel davant, ens trobem amb l'encreuament del GR 11 que puja del refugi Ernest Mallafré, el camí està desaparegut per la neu, impossible de baixar-hi. Decidim donar una mica de volta per anar direcció a la pista que puja cap el refugi d'Amitges, en arribar a l'estany de Ratera ja agafem la pista, portem una hora i mitja de baixada per sobre la neu. La pista és més tranquil·la i trobem gent que ha pujat per Espot, ja estem arribant a la caseta d'informació de la presa de Sant Maurici. Una hora abans del previst, arriba el nostre taxi, és en Jordi conegut nostre. Són les tres, ens porta a dinar a un restaurant d'Espot. Decidim tornar a Boi, pel port de la Bonaigua i Vielha. A les 6 h ja som a Boi. La travessa ha estat espectacular, tot ens ha anat molt bé. Anem a sopar al restaurant Pey del mateix Boi.

Integrants:
Joan Corbera
Rafel Franco
Miquel Maymó
Manel Molina
Josep Pous
Josep Roca
i Josep Rodri.

Distància:
Projectada 13,5 km

Temps:
6,17h h.

Desnivell positiu:
697 m

Cotxe:
Taxi

BOÍ, TUCA DE LES CULEBRES DES DE L'ESTANY DE LLAUSET

MIQUEL MAYMÓ

Sortim a les 7h del matí de Granollers, direcció a Pont de Suert, arribem a les 11h del matí. Per dinar comprem carn, botifarres, pa i fruita. Arribem a Boi ja són quarts d'una, descarreguem les bosses, i quan estem instal·lats a casa del Vicenç anem cap el FOSSAR DE LA PAU, per fer les brases i preparar el dinar d'inauguració de la pèrgola nova d'aquest any. Al moment del cafè s'incorpora en Rafel per preparar la sortida de demà. Intentarem fer dos pics de tres mil, Tuca de Culebres i Ballibierna. Cap el tard anem a passejar per Taüll. Sopem unes truites que ha fet en Manel, molt bones, tots els ingredients del seu hort i els ous de les seves gallines de Palou. Anem a dormir per descansar per demà.

Sortim a les 7h del matí ja esmorzats, amb els entrepans i la fruita preparada. Ens dirigim al poble d'Aneto, i seguim per una pista de 14km fins arribar a la presa de Llauset, tot passant per dos túnels, un de molt llarg. Arribem a l'aparcament hi trobem cinc cotxes, ens preparem per començar a caminar.
v
Estem a 2.190m d'alçada, fa fresqueta, és un quart de nou, el camí és un GR 11, està molt ben marcat. Al final de la presa trobem un rètol indicatiu. Nosaltres seguim cap a l'esquerra deixant el GR 11, seguim per la Solana de Llauset, anem pujant i a tres quarts d'onze parem a esmorzar. Portem 4,5 km, i ja estem a 2.800m d'alçada. Només falten 250m de desnivell per fer el cim. Després d'esmorzar arranquem poc a poc i ens creuem amb un noi basc, que no ha trobat el camí per baix i ens ha dit que no es veia en cor de passar "el Paso del Caballo".

Arribem al coll estem a 2.900m, tots anem força bé. Comencem a crestejar amb dificultat i amb dubtes de les pedrotes que marquen el camí. Alguna grimpada, seguim amunt, el Rafel es posa al davant per marcar el camí, tot seguit fem el cim de la Tuca de les

Tuca de Culebras. FOTO: MIQUEL MAYMÓ

Integrants:
Vicenç Catafal, Rafael Franco, Miquel Maymó, Manel Molina, Josep Pous, Josep Roca i Josep Rodri

Distància:
Projectada 11,8Km amb altures 12,3 Km.

Desnivells: 860m+

Acumulat: 1.720m.

Temps: 8,45 h

Cotxes: 305 Km. Vicenç Catafal i Manel Molina.

Culebres, 3.052m alçada. El primer tres mil de la història dels Ginesters. Fotos, alegria i alguns emocionats. El dilema que teníem era que el cim del Ballibierna estava a 70 m, no poder-lo fer, ja que davant nostre hi teníem el perillós "Paso del Caballo". Decidim que el Paso no el fèiem. Alguns buscaven el camí per sota (també molt perillós, no tant aeri) i no el vàrem trobar. Decidim tornar enrere, pel mateix camí de pujada, ja són tres quarts d'una, i portem quasi 6 km.

La tornada, és feixuga i molt llarga. Fem una parada a les dues. Un mossec, amb el que ens quedava. Seguim baixant a poc a poc fins arribar als cotxes, tres quarts de cinc. Bastant cansats i molt satisfets de la sortida.

Molt bona sortida, tan de paisatges com de temperatura. Per celebrar-ho anem a sopar tots al restaurant el Caliu de Taüll. Una vianda (escudella barrejada) de la vall fantàstica, uns xarrups de destil·lats de la casa i tots a dormir d'hora.

Al matí esmorzem a casa del Vicenç, ell es queda a Boï, en Rafel té feina a l'ajuntament de Barruera com a Sr. Jutge de la Vall. Li donem les gràcies a l'amic Vicenç, sinó fos per la seva hospitalitat aquestes sortides no serien possibles. Arribem a Granollers a mitja tarda. La propera setmana anirem al Costabona i Roc d'Escolà, sortirem a les set de Llerona.

ELS GINESTERS ANY 2017

MIQUEL MAYMÓ

L'any 2017 ha estat un any de canvis en els Ginesters.
S'han incorporat nous companys i companyes. També reprenem les sortides que es feien fa uns quants anys als cims més alts del Pirineu. Engeguem la nova etapa amb molta empenta i il·lusió.

Algunes de les sortides fetes aquest any:

1. Cim de més de 3.053m+ de la història del grup: "Tuca de las Culebras" des de l'estany de Llauset.
2. Travessa del Parc Nacional d' Aigüestortes amb raquetes: Des de Boï a l'Estany de Sant Maurici (Espot).
3. Les 43 sortides setmanals estan documentades a la web de l'AEG.
4. Celebració de 14 anys de Ginesters (Can Vicenç, de Palou).

ELS GINESTERS ANY 2017

MIQUEL MAYMÓ

GENER	04	La Mola i Moncau des de Coll d'Estenalles
	11	Cinglera del far, Graus de santa Anna i Goleró
	18	Rocacorba des de canet d'Adri
	25	Castell de Montsoriu des de Breda
FEBRER	01	Taga des de Santa Magdalena.Pardines
	08	Hostalets d'en Bas, Falgars, Sant Miquel de Castelló
	15	Rutes de les ermites d'Amer
	22	De Cadaqués a Cap de Creus
MARÇ	01	Castell de Burriac des de Cabrera de Mar
	08	Salt del Mir i Castell de Besora de Sta. Maria de Besora
	15	Mare de Déu del Mont des de Beuda
	22	Les Agudes i el Turó de l'Home des de Passevets
	29	Torre Roja, Salt de Guanta, Cast. De Sentmenat des de Caldes
ABRIL	05	Els Munts des de Sant Quirze de Besora
	19	Roques Encantades i Santuari M. des de la Salut
	26	Castell de la Popa des de Sant Martí de Centelles
MAIG	03	Puig Lluent, Pedró, Roca Catllaràs des de Sant Romà de la Clusa
	10	Tines del Flequer i serra Puig Gili
	17	Balandrau i Fontlletera
	24	La Tosa i Puigllançada
	31	Matagalls des de Sant Marçal
JUNY	07	Tossa Plana de Lles, des de refugi de Pradell
	14	Pic de Prat de Becivers des de Vallter
	21	Torrent de la Masica
	28	Estany de Banyoles i Santa Maria de Porqueres
JULIOL	05	Pic de la Costa Cabirolera
AGOST	23	Puig Estela i Serra Caballera
	30	De Tosses al Pedra Picada
SETEMBRE	06	Boí, Puigmal des de Fontalba
	13-15	Tuca de les Culebres des d'estanys Llauset
	20	Gra de Fajol
	27	Creu de Ferro i Cap de la Gallina Pelada
OCTUBRE	04	Torrent de la Cabana
	11	Vallter-Núria-Núria-Vallter
	18	L'avenc de Tavertet des de la Riba
	25	Puigsacalm des de la collada de Pla Traver
	31	La Covil i Costa Pubilla de Prat de Jou
NOVEMBRE	22	Fageda d'en Jordà, volcans de Sta. Margarida
	29	La Gravolosa des de Sant Andreu de la Vola
DESEMBRE	13	Matagalls , sortint de Coll Fomíc
	20	Puig d'Olena des de Sant Miquel del Fai

ALPINISME

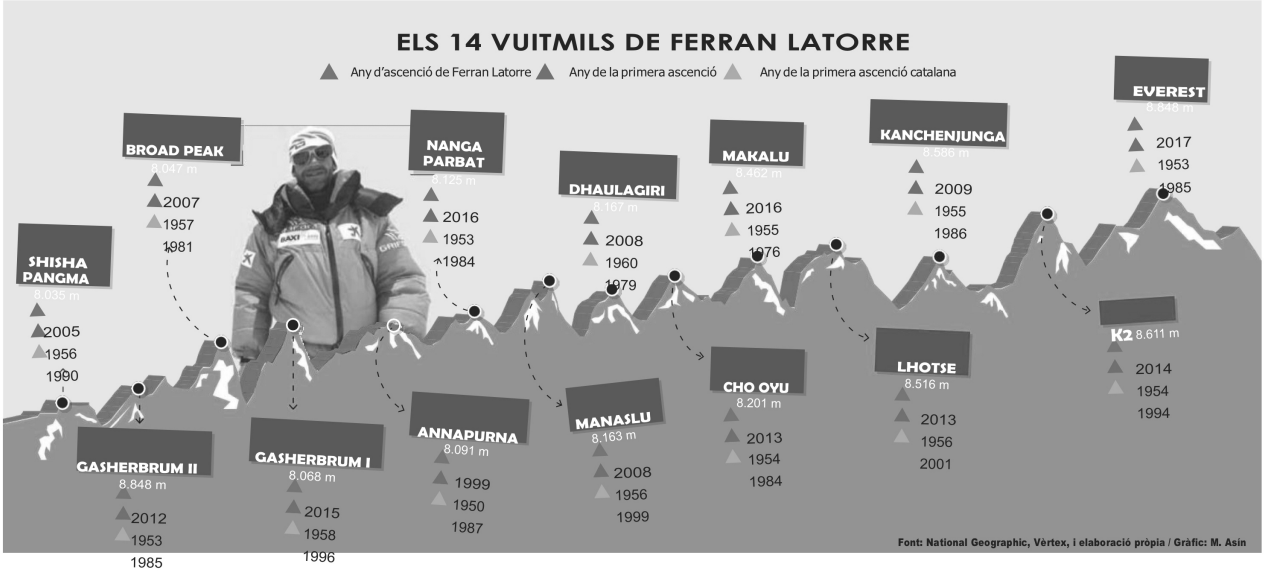

Ferran Latorre, al cim de l'Everest i de l'alpinisme

Ha pujat les 14 muntanyes de més de vuit mil metres del planeta, una fita històrica

ALBERT NADAL
BARCELONA

El 27 de maig del 2017 ja ocupa una pàgina en el llibre de la prolífica història de l'alpinisme català. Ahir Ferran Latorre, als 46 anys, va coronar l'Everest, l'últim cim de més de vuit mil metres que li faltava per convertir-se en el primer català que ha assolit els catorze vuitmils del planeta, situats tots a l'Himàlaia. Era la setena vegada que Latorre intentava l'ascens a l'Everest, una muntanya amb la qual, com va explicar al'ARA abans de marxar cap al'Himàlaia, tenia una història d'amor i odi. Finalment ha triomfat la història d'amor: Latorre ha coronat l'últim vuitmil que li quedava, ha tancat un cercle i l'alpinisme català està de celebració. I això el mateix dia que es complien quatre anys de la mort de l'alpinista lleidatà Juanjo Garra, bon amic de Latorre.

Tot i que l'objectiu inicial era fer el cim sense oxigen artificial –una fita que només han assolit vint persones abans, entre els quals dos bascos, Juanito Oiarzabal, el 2001, i Alberto Iñurrategi, el 2002–, des del camp 4 (7.900 metres) Latorre va explicar en declaracions a Catalunya Ràdio amb la veu entretallada, fruit de l'emoció i de la duresa de l'ascensió, que el tram final va ser molt dur. "Ha fet molt mal dia. Ha sigut el vuitmil que he fet amb més mal temps. La boira, el vent, la neu… Només he vist una mica el sol des del cim. He estat bastant al límit. He intentat pujar-hi sense oxigen suplementari, però veient el mal temps i que tampoc estava al cent per cent, finalment l'he utilitzat", va explicar Latorre. Un fet que no canvia "la immensa alegria" d'haver aconseguit l'anhelat ascens. "En el primer que he pensat quan he fet el cim ha sigut en la meva filla, la Clara. És l'única raó d'existir. Espero que estigui orgullosa del seu pare", va dir a RAC1. "A causa del temps només he pogut veure un mar de núvols quan he estat a dalt de tot", va lamentar Latorre, que va bromejar dient que hi haurà de tornar "per poder fer bones fotografies". També va voler agrair tot el suport rebut de la gent i va tenir un record per al seu amic Òscar Cadiach, a qui només li falta el Broad Peak per aconseguir també els 14 vuitmils. De fet, Cadiach, juntament amb Toni Sors i Carles Vallès, van ser els primers catalans a pujar a l'Everest l'any 1985.

> **"He intentat pujar-hi sense oxigen suplementari, però al final l'he utilitzat"**

L'alegria de Latorre va ser viscuda a Catalunya. "Estem molt emocionats, feia molts anys que el Ferran, com l'Òscar, perseguia aquesta fita. L'alpinisme català torna a estar al primer nivell", va valorar per a l'ARA Jordi Merino, president de la Federació d'Entitats Excursionistes de Catalunya (FEEC), que ahir celebrava a Bítem, al Baix Ebre, la seva assemblea general ordinària. "A Catalunya hi ha molta tradició excursionista, tenim un territori i unes muntanyes difícils de trobar en altres indrets del món", va afirmar Merino preguntat pel fet que l'alpinisme estigui tan arrelat a casa nostra. El president de la FEEC també va fer broma amb el fet que Kilian Jornet –que encara és al camp base de l'Everest després que dilluns passat a la matinada aconseguís fer el cim en 26 hores– podria haver coincidit al cim amb Latorre: "Hauria sigut una *selfie* absolutament viral".

Ferran Latorre va aconseguir completar ahir amb l'ascensió a l'Everest el seu 14è vuitmil. GUILLERMO G. BALTASAR

L'atac final

Latorre va fer el cim a les vuit del matí, hora nepalesa. Hi va haver uns moments d'angoixa perquè el seu GPS inicialment no va enviar cap dada des del cim. Quan va tornar al camp 4 (7.900 m), ell mateix ho va comunicar a través de les xarxes socials. Els seus companys d'expedició, l'alpinista francès Yannick Graziani i el xerpa Dawa Sange, van retrocedir cap al camp 4 quan eren a uns 8.500 metres, 348 metres per sota del cim, a causa de les dures condicions meteorològiques. Per la seva banda, l'austríac Hans Wenzl, que inicialment es va quedar uns metres endarrere, va poder fer el cim sense oxigen artificial unes hores més tard que Latorre. A més de la fita esportiva, l'alpinista barceloní establert a Osona va mostrar-se satisfet perquè "primer cop" la seva activitat servirà "per a alguna cosa a la humanitat", ja que la seva expedició formava part del projecte Sherpa-Everest 2017, que estudiarà la hipòxia en ambient extern i els seus efectes cardiopulmonars, biològics i genètics. Divuit anys després de coronar el 29 d'abril del 1999 l'Annapurna, el seu primer vuitmil, Ferran Latorre ha completat la seva fita.

Al cim de l'Everest 21 cops

D'altra banda, l'escalador i xerpa nepalès Kami Rita Sherpa va convertir-se en el tercer home capaç de pujar 21 cops l'Everest. Se suma així al grup format per Appa Sherpa i Phurba Tashi Sherpa –tots dos guies i pertanyents a l'ètnia xerpa, que habita a la serralada de l'Himàlaia–, que han pujat amb èxit 21 vegades cada un l'Everest, la major part com a guies.

30 anys del repte del Pic Lenin

Una expedició de l'Agrupació Excursionista Granollers, Lenin 7.000, va afrontar fa 30 anys per primer cop el repte de coronar un cim de 7.000 metres. El grup de muntanyistes granollerins va atacar sense èxit a l'estiu de 1986 el Pic Lenin –des de 2006 anomenat Abuali ibni Sino–, de 7.165 metres, que està situat al país asiàtic del Tadjikistan a la serralada del Pamir. Aquest divendres, membres de l'agrupació es reuniran a la seu de l'entitat a partir de les 20.30 h per recordar la primera expedició granollerina que va intentar pujar un 7.000.

"Tot i no coronar el cim, va ser un èxit", admet el cap de l'expedició, Carles Garcia, que recorda la il·lusió amb la que l'expedició de l'entitat granollerina va afrontar el repte: **"mai abans havíem intentat fer un 7.000 metres, era el primer cop i ens va servir de** va estar formada pel mateix Garcia i Salvador López, Josep Lluís Ninou, Lluís Font, Paco Bolsa, Josep Maria Mèrida –de Sabadell–, Toni Arasa, LIuc Escànez i Joan Mundet.

El 5 de juliol de 1986 es va posar en marxa el repte, que va tenir una durada de 31 dies. El moment clau de l'expedició va ser en la jornada 23, quan es va intentar pujar al Camp 4 del cim, a 6.400 metres. **"Després de superar alguns problemes físics per l'aclimatació, ens vam trobar que feia molt mal temps, amb molta neu. Això feia impossible pujar al camp 4 i ens va obligar a estar al camp 3, a 6.000 metres"**, explica Garcia. Finalment, a la jornada 25 l'expedició va decidir no intentar fer el cim pel mal temps. **"Havíem de marxar en tres dies i no ens podíem arriscar. Si haguéssim gaudit de més dies,** de l'expedició, que es mostra orgullós: **"vam perdre pes perquè amb tanta altitud no es podia menjar bé. Va ser dur".**

Aquella expedició històrica va posar les bases perquè el 1994 alguns dels membres de l'AEG, com ara el mateix Carles Garcia, poguessin coronar un altre cim de 7.000 metres: el Muztagata, de la Xina. n jl.rodríguez beltrán

Memòria

TROBADA AMB L'EXPEDICIÓ A L'AEG

Aquest divendres l'Agrupació Excursionista de Granollers farà una trobada a la seva seu amb membres de l'entitat i de l'expedició Lenin 7.000. L'acte per recordar la fita tindrà lloc a partir de les 20.30 h al número 10 del carrer Corró.

AEG, 30 ANYS “EXPEDICIÓ LENIN”. FOTOS: MAURE LUÍS

AEG, COMPONENTS “EXPEDICIÓ LENIN”. FOTOS: MAURE LUÍS

RETALLS DE PREMSA

ALPINISMO

OSCAR CADIACH

Òscar Cadiach, a la derecha, con sus compañeros de expedición pakistaníes, en el Broad Peak

Las 14 cimas de Cadiach

El alpinista tarraconense sube el Broad Peak y culmina las montañas más altas del mundo

ROSA M. BOSCH
Barcelona

Treinta y tres años después de coronar su primer ochomil, el Nanga Parbat, ayer Òscar Cadiach cerraba una etapa de su carrera al pisar su decimocuarto ochomil, el Broad Peak (8.051 metros), también en Pakistán. Cadiach, de 64 años, se ha convertido en el primer catalán que sube las 14 montañas más altas del planeta sin utilizar oxígeno artificial.

Apenas hace dos meses, Ferran Latorre ascendía el Everest culminando también estas 14 cimas, pero en esta última recurrió al O_2 embotellado, en el tramo final. Este era el cuarto intento de Cadiach en el Broad Peak, desde que en el 2013 hollara el Gasherbrum I, y el tercero de esta temporada. El dispositivo de geolocalización que Cadiach lleva enganchado a su mochila ha facilitado poder seguir su evolución hacia la cima y su posterior descenso. Por la tarde, a las 16.11, hora española (tres más en Pakistán), el RaceTracker se paró a un altura de 7.231 metros, presumiblemente el campo 3 o, en todo caso, un poco más arriba. Sus portavoces en Tarragona apuntaron que alcanzaba el punto más alto hacia las 8.40, después de invertir unas 14 horas en la subida junto con sus compañeros Mohamed Ali "Sadpara", de Pakistán; el turco Tunc Findik, y el porteador de altura Yosuf.

Josep Añols, de RaceTracker, detallaba ayer los datos que indica el citado aparato de geolocalización. Los alpinistas partieron "a las 17.26 del miércoles del campo 3 a una velocidad de ascenso de 84,4 metros a la hora, llegando al collado (a unos 7.900 metros), a las 3.25, desde donde enfilaron por la arista que los ha llevado primero a la antecima y después a la cima. En esta etapa, han invertido mucho más tiempo que el estimado inicialmente, han ido a un ritmo de 34 metros a la hora, debido al fuerte viento", concreta Añols.

Cadiach llega a la cima en su cuarto intento

FUENTE: **Racetracker.es** LA VANGUARDIA

Los otros dos intentos de cumbre de este verano del montañero tarraconense fracasaron por el tiempo y por unas condiciones adversas. El pasado día 9 se dio la vuelta en el campo3 debido a la gran acumulación de nieve camino del collado. Y una semana después, el intenso viento también le llevóa abortar sus planes cuando se encontraba con sus compañeros a 6.300 metros, en el campamento 2.

Con el Broad Peak remata una trayectoria en la que destaca su Everest (8.848 metros) de 1985, por la vertiente tibetana, junto con el malogrado Toni Sors y Carles Vallès, el primer equipo catalán que se apuntaba este hito. Cadiach se convirtió también en el primer occidental que superaba el mítico segundo escalón, y sin chupar oxígeno embotellado, ayuda que sí requirió en el descenso. El 17 de mayo de 1993 figura como la fecha del segundo Everest de Cadiach; en esta ocasión, sin O_2 y por la cara sur, por Nepal.

PERSISTENCIA

El de ayer era el cuarto intento en el Broad Peak desde que en el 2013 ascendió el Gasherbruml

EL RÉCORD

Cadiach, de 64 años, es el primer catalán que corona todos los ochomiles sin usar oxígeno embotellado

También formó parte de la expedición catalana al K2 (8.611 metros) por la exigente *Magic Line*. En esa ocasión sólo Jordi Corominas logró superar una de las rutas más comprometidas. Fue un logro histórico que acabó tristemente, con la muerte, en el campo 1, a 6.400 metros, de Manel de la Matta.

Fue en febrero del 2012, cuando sumaba ocho ochomiles, que se propuso emprender la carrera por los 14 ochomiles, por ser el primer catalán que lo conseguía. Ese año coronó tres: el Annapurna y el Dhaulagiri en mayo, con sólo 19 días de diferencia, y el K2, en julio. En el 2013 se apuntó otros dos, el Kangchenjunga y el Ghaserbrum I. Desde entonces había viajado en tres ocasiones al Broad Peak, la última que le faltaba y que se le resistía. Finalmente, ayer, a la cuarta, fue a la vencida.c